

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 1

Ο ΥΠΕΡΚΟΘΜΙΟΣ

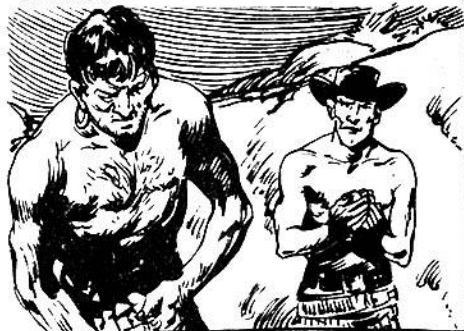
Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΔΙΨΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ.

Ο ΝΟΜΟΣ ΕΦΑΡΜΟΣΤΗΚΕ ΜΕ ΠΟΛΥ ΚΡΟΝΟ Ε΄ΟΤΕΣ ΤΙΣ ΠΟΝΕΙΣ ΓΥΡΩ ΑΠ ΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΤΕΝΝΕΣΙ ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΑΣ! ΜΑ ΚΙ ΟΤΑΝ ΕΓΙΝΕ ΑΥΤΟ, ΤΟ ΚΑΚΟ ΞΕΠΡΑΞΕ ΜΕ ΑΠΛΗ ΜΟΡΦΗ. Η ΠΟΛΥΠΡΟΣΗΤΗ ΛΑΜΨΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΤΡΑΒΗΣΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΔΥΟ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ

Ο ΝΤΟΝ ΜΑΡΡΑΙΟΥ ΚΙ Ο ΜΠΟΜΠ ΡΑΦΕΡ ΤΥ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΝΑ ΒΡΟΥΝ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΠΟΥ ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΑΜΜΟΒΡΙΣΚΟΝΤΑΝ ΑΝΑΚΑΤΕΜΕΝΗ Η ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΧΡΥΣΟΣΚΟΝΗ . . .

Ο ΝΤΟΝ ΚΙ Ο ΜΠΟΜΠ ΕΠΕΣΑΝ ΣΕ ΚΑΛΗ ΠΕΡΙΟΧΗ. ΜΕΤΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΕΜΙΣΑΝ ΠΟΛΛΟΥΣ ΣΑΚΚΟΥΣ ΜΕ ΧΡΥΣΟΣΚΟΝΗ.

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Από πού ήρθε; Πώς βρέθηκε πάνω στη γη μας; Είναι Δαίμονας του Κακού ή Άγγελος της Κλωσύνης; Πού χρωστάει τις υπεράνθρωπες ικανότητές του; Τι κρύβεται πίσω από τη γήινη μορφή του;

«ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ»

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που έσκυβε πάνω από τα κάγκελα της γέφυρας έκείνο το σούριπο ένοιωσε ένα ξαφνικό, κρύο ρίγος στη ραχοκοκκλιά του. Ο κοιρός είχε ψυχράνει πολύ κι' εκείνος είχε βρεθή χωρίς μανδύα. Για να ζεσταθή κίνησε από τη θέση του και προχώρησε πέρα από τη γέφυρα με γρήγορο βήμα. Βρέθηκε σ' έναν μισαισκότενο δρόμο. Καθώς περπατούσε κάπως βιαστικός άκουσε έναν σιγανό, κρυστάλλινο ήχο, σαν να κατρακυλούσε πάνω στο πεζοδρόμιο ένας γυάλινος βώλος. Στάθηκε και προσπάθησε να διακρίνει από πού έρχόταν ο ήχος.

Στο βάθος της πόρτας ενός μαγαζιού με κατεβασμένα ρολλά αντίκρουσε τη σκιά ενός παιδιού. Καθόταν στο σκαλοπάτι της εισόδου και κυλούσε κάτι με το χέρι του. Είθε τον διαβάτη που το κυτούσε παραξενεμένος, μα δεν σταμάτησε το παιχνίδι του. Δεν έδειξε

καθόλου ενδιαφέρον πού τὸ πειρατηρούσαν.

«Τὶ διάβολο μέρος βρῆκε νὰ παίξει ἐκεῖνος ὁ μικρός; Εἶναι θεοσκότεινα ἐκεῖ πού βρίσκεται!» συλλογίστηκε μὲ κατάπληξι ὁ μοναχικὸς διαβάτης.

Ὡστόσο ἡ ψύχρα τοῦ προχωρημένου σούρουπου δὲν εἶχε πάψει νὰ τὸν βασανίζει. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ συνεχίσει τὸν δρόμο του. Ἐκανε μιά γρήγορη πορεία κι' ἔβαν μεγάλο κύκλο, διασχίζοντας μὲ τὰ πόδια ὄλο τὸ Νοτιοανατολικὸ τμήμα τῆς πόλεως. Πέρασε ἀπὸ στενά κι' ἀπὸ λεωφόρους καὶ τελικὰ κατάληξε στὸν ἴδιον ἐκεῖνο δρόμο πού ὀδηγοῦσε στὴν παλαιὰ γέφυρα τοῦ Μανχάτταν.

Καθὼς εἶχε πιά νυχτώσει γιὰ τὰ καλά καὶ περπατοῦσε ἀφηρημένος, ἄκουσε πάλι τὸν ἦχο τοῦ γυαλένιου βώλου. Κοκκάλωσε στὴ θέσι του γεμάτος ἀπορία. Κύτταξε πρὸς τὸ βάθος τῆς πόρτας τοῦ μαγαζιοῦ ὅπου εἶχε δεῖ μιά ὥρα πῶς πρὶν νὰ παίξει ἐκεῖνο τὸ ἀγόρι. Δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τίποτα. Τὸ μαγαζὶ δὲν εἶχε φῶς κι' ἦταν θεοσκότεινα μέσα στὸ βάθος τῆς εἰσόδου του.

Ὁ διαβάτης ἔκανε μιά ἀπειρασιτικὴ κίνηση. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κλεφτοφάναρο καὶ τὸ ἀνάψε. Ἐσπρωψε τὸ φῶς του ἐκεῖ πού εἶχε ἀκούσει τὸν θόρυβο.

Τόση ἦταν ἡ ἔκπληξις του στὸ θέαμα πού ἀντίκρουσε, ὥστε τοῦ σηκώθηκαν οἱ τρί-

χες τοῦ κεφαλιοῦ του.

Τὸ παιδί ἦταν ἀκόμα στὴν ἴδια θέσι. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μάλιστα ἔφοριχνε μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα μιά γκαζὰ πού κρατοῦσε στὰ δάχτυλά του. Τὸ καταπληκτικὸ ἦταν πῶς ἡ γκαζὰ πῆγε καὶ χτύπησε πάνω σὲ μιά ἄλλη γκαζὰ πού τὸ παιδί εἶχε στημένη παρακάτω καὶ τὴ σημάδευε.

Ὁ ἄντρας πού κρατοῦσε τὸ φανάρι ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του γιὰ νὰ δῆ μήπως εἶχε πυρετό, κι' ἔκανε τὴ σκέψη:

«Θές ν' ἄρπαξα καμμιά γερὴ πούντα καὶ νὰ μὴ ξέρω τί μοῦ γίνεται;»

Ἐσβυσε τὸ φανάρι καὶ ζύγωσε διστακτικὰ κοντὰ στὸ ἀγόρι. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ βλέποντάς τον νὰ πλησιάσῃ μάζεψε τίς γκαζὲς καὶ τίς ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἀνακάθησε.

—Γιὰ του, εἶπε ὁ ἄντρας προσπαθώντας νὰ δώσῃ στὴ φωνή του ἀδιάφορο τόνα.

Τὸ παιδί ἀποκρίθηκε εὐγενικά:

—Χαίρετε..

Ὁ συναμιλητὴς του αἰσθάνθηκε πάλι ἕνα κρῦο ρίγος. Τὴ φορά ὅμως αὐτὴ δὲν ἦταν ἀπὸ τὴ βραδινὴ ψύχρα. Μόνο πού ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ἦταν τόσο παράξενη!.. Ἡ προφορὰ του δὲν ἦταν ἀμερικάνικη, μὰ δὲ θύμιζε οὔτε καμμιά εὐρωπαϊκὴ ἢ ἀσιατικὴ γλώσσα. Ἦταν μιά φωνὴ ἀλλόκοτη καὶ γλυκειὰ πού σὺ ἔφερε στὸν νοῦ τὸν ἦχο τοῦ νεροῦ πού κατακυλάει στὸ

αυλάκι.

—Βλέπω, περνάς τόν καιρό σου διασκεδάζοντας, είπε ο άντρας προσπαθώντας να βρῆ μια άρχη για να του πιάση τήν κουθέντα.

‘Ο μικρός ύψωσε αδιάφορα τούς ώμους του και δεν άπάντησε.

—Μά πῶς στο δαίμονα, βλέπεις και σηματοθεύεις τούς βάλους σ’ αυτό τό θεοσκοτεινό μέρος; Ξαναρώτησε ο άλλος τάχα αδιάφορα.

Τό άγόρι τόν κύτταξε με μεγάλη έκπληξι.

—Δέν καταλαβαίνω, είπε. Τά μάτια μου έθλεπαν πάντα πολύ καλά και δεν έπαθαν ποτέ τίποτα. Δέν καταλαβαίνω τί έννοειτε...

Και με εραφνικό, εύγενικό έδιαφέρον ρώτησε:

—Μήπως έσείς πάσχετε από τά δικά σας;

‘Ο άντρας έννοιωσε ένα ρυάκι παγωμένου ιδρώτα να κατακυλά στο μέτωπό του.

«Σίγουρα δεν είμαι καλά» σκέφθηκε με τρόπο. «Σίγουρα αυτό τό βρωμόκρυσ με πείραξε στα νεύρα».

—Μέρι τώρα δεν είχαν τίποτα τά μάτια μου, κατάφερε ν’ άπαντήσει, παραχαλισμένος.

—Γιά καλό και για κακό πρέπει να πάτε στον όφθαλμίατρο, είπε τό παιδί.

—Ναι, ασφαλώς.. μέλλισε ο άντρας. ‘Ασφαλώς πρέπει να πάω να μου κάνουν μια εξέταση.. στα μάτια μου κι’ άλλη μια στο μισαλό μου για

να δω μήπως μεόστριψε!..

Τό άγόρι κουδούνισε μέσα στην τσέπη τīs γκαζές του.

—Ιδέν πρέπει να γυρνάτε στον δρόμο μ’ αυτή τήν ύγρασία όταν δεν είστε καλά, είπε.

—‘Αλήθεια; Δηλαδή.. ναι, βέβαια! “Ετσι είναι! είπε ο άντρας και τάχε πια έντελώς χαμένα. Κι’ έμένα μου φαίνεται πώς αυτό τό βρωμόκρυσ φταίει για όλα.. Δέν πήρα μαζί μου παλτό και μέχρι πού να τελειώση.. “Όσο να τελειώσω ή δουλειά μου θα κοκκαλώσω!

—Κρυώνετε;

—Μπά, διάβολε! Και βέβαια κρυώνω! Τι σου λέω τόση ώρα; Δέν πίστευα πώς θα κάνη τόση ψύχρα και τήν έπαθα και βγήκα χωρίς παλτό.

—Θέλετε να σας φέρω κάτι ζεστό να φριέσετε;

—Και τό ρωτάς; φώναξε χαρούμενος ο άντρας. “Αν μπορής να βρῆς κάτι να ρίξω επάνω μου θα με υποχρεώσης. Μόνο μέχρι τό πρωί τό θέλω. Μένε ς έδω κοντά;

—Σπαθείτε! Μη μιλάτε! Έκανε τό άγόρι μ’ ένα παράξενα επιτακτικό τόνο.

—Τι έπαθες;

—Πάω να σας φέρω κάτι να ζεσταθήτε!

Τό άγόρι έμεινε άκίνητο προσηλώνοντας τό βλέμα του στα πλακάκια του πεζοδρομίου. Τό ύφος του ήταν τέτοιο σαν ναθελε να τά μαγνητίση για να τά κάνη να πάνε πιο κοντά του. Τά μάτια του, πού

μόλις ο άλλος μπορούσε να τὰ διακρίνει, μ' ὄλη τὴν κοινὴ τῶν ἀπόστασι, εἶχαν μιὰ ἔκφρασι ἀπόκοσμη καὶ μιὰν ἀλλόκοτη λάμψι.

Μιὰ σκέψις φτερούγισε ἀστραπιαία στὸν νοῦ τοῦ ἀντρα:

«Μωρὲ μάτια μου, ἐτοῦτος ἐδῶ εἶναι θεόμυρλος καὶ γὼ εἶχα φοβηθῆ πῶς μοῦ ἔστριψε ἔμένα!»

Γύρισε γιὰ νὰ σκουπήσῃ τὸ παιδί, λέγοντας:

—“Αὐτα, φιλαράκι, μοῦ πέρασε τὸ κρῶμα ἔτσι ξαφνικά! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κουράζεσαι ἄλλο! Δὲν θέλω πιά τίποτε. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μοῦ δώσης τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ σου γιὰ νὰ σὲ πάω..”

Κοκκάλωσε καὶ σταμάτησε. Μιλοῦσε στὸν ἀέρα! Τὸ ἀγῶρι ἐκεῖνο πού τὴν ὥρα κουβέντιαζε μαί του, τὸ πειράζενο πλάσμα πὺν μπορούσε νὰ βλέπῃ καὶ μέσα στὸ σκοτάδι: σάν νυχτερίδα, δὲν ἦταν πιά δίπλα του! Εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ μπροστά του σάν νὰ εἶχε ἀνοιξεί ξαφνικά ἡ γῆ καὶ τὸ κατὰπτε.

Ὁ ἀντρας ἔβγαλε ἕνα πνιχτὸ βογγητὸ σάν τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ σκύλου τῆς νύχτες τῆς καταιγίδας πὺν λένε πῶς στὴ γῆ φανερώνονται τὰ φαντάσματα. Στριφογύρισε στὴ θέσι του σάν αὐτόματο. “Ενας τρελλὸς τρόμος, πῶς εἶχε στ' ἀλήθεια χάσει τὸ μυαλό του, φούντωσε μέσα του.

Ἔψαξε τοῦ κάκου ὀλόγυρα μὲ τὸ δυνατὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι του. Ὁ δρόμος ἦταν ἐλόκληρος ἐντελῶς ἔρημος ἀπὸ τὴ μιὰ του ἄκρη μέχρι τὴν ἄλλη!

Ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἕνας τυχαῖος διαβάτης. Στὴν Ὀμοσπονδιακὴ Ἀστυνομία τῆς Ἀμερικῆς πὺν εἶναι περίφημη καὶ

παιγνῶστη εἰς ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὰ ἀρχικά “Εφ Μπι” “Αἱ, εἶχε τὸν ἀριθμὸ 1, γιὰτὶ ἦταν ὁ πιὸ ἱκανὸς καὶ δυναμικὸς Μυστικὸς Πράκτωρ. Τὸ ὄνομά του ἦταν Τζὸε Μάρτιν.

Τὸ ὅτι ὁ Τζὸε Μάρτιν αὐτὸς βρισκόταν ἐκεῖνο τὸ βράδι σ' αὐτὴ τὴ γειτονιά, οὔτε αὐτὸ ἦταν τυχαῖο. Ἐκεῖ γύρω συνέβαιναν τὸν τελευταῖο καιρὸ καταπληκτικὰ πράγματα.

Κάποιος φοβερὸς διαρρηκτικὸς ἔκανε τὶς πιὸ ὑπερφυσικὲς κλοπὲς πὺν ἔγιναν ποτέ. Ἐκλεβε μὲ τὴν πιὸ τρομερὴ εὐκαλία τὰ πιὸ ἀτίθανα ἀντικείμενα πὺν μπορεῖ νὰ βάλῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅλα τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ἦταν τιποτένια μικροπράματα, πολὺ μικρῆς ἀξίως, πράγμα πὺν ἔκανε ἀκόμα πιὸ μυστηριώδη τὸν δράστη. Μὲ τὸ δίκαι τους οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν γιὰτὶ ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς πὺν μπορούσε, ἂν ἤθελε, νὰ θησαυρίσῃ μὲ τὰ

τρμεισρά προσόντα του, τοῦ ἔφτανε νὰ κλέβη αὐτὰ τὰ ἀσήμαντα ἀντικείμενα: "Ἐνα πουλόβερ ἢ ἓνα πουκάμισο, ἓνα δύο παιδικὰ παιχνίδια, μερικές γκαζές ἢ ἓνα πιστολάκι γιὰ καψούλια, μερικά τρόφιμα ἀπὸ τὰ μπακάλικα.

"Ὅλα τὰ μαγαζιά ἔνα γύρο στὴ συνοικία πού θρισκόταν ἐκεῖνο τὸ θράδι ὁ Τζέι Μάρτιν, εἶχαν νὰ ἀναφέρουν κι' ἀπὸ μιὰ τέτοια μικροκλοπή. "Ὅσο γιὰ τὸν τόποι πού γίνονταν αὐτὲς οἱ διαρρήξεις ἐκεῖνος ἀκρῶς ἦταν πού εἶχε ἀναστατώσει τοὺς εἰδικούς καθὼς καὶ τὴν κοινὴ γνώμη. Γιατὶ ὁ κλέφτης, γιὰ νὰ ἀφαιρέσῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶδη πού ἀναφέραμε, εἶχε μπεῖ μέσα σὲ καταστήματα κλειδωμένα μὲ λουκέτα ἀσφαλείας ἢ μέσα σὲ θυρίνες μὲ ἀδιάρρηκτες κλειδαριές καὶ πουθενὰ δὲν ὑπῆρχε τὸ παραμικρὸ ἴχνος διαρρήξεως! Ἐκεῖνος πού σὲ ὕλη τους τὴ ζωὴ δὲν ἔκαναν ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸ νὰ ἀνακαλύπτουν ἴχνη στὰ πιὸ ἀπίθανα καὶ δύσκολα σημεῖα, ἐπαιριαν ὄροκο πὼς πάνω στίς κλειδαριές ἢ τὰ λουκέτα τῶν μαγαζιῶν πού εἶχαν διορηχθεῖ, οὔτε κἀν εἶχε ἀγγίζει ἀνθρώπινο χέρι! Μὰ τότε πὼς εἶχε μπεῖ ὁ διαρρήκτης μέσα στὸ μαγαζί; Ἀπὸ πού;

Τὸ ξαφνικὸ καὶ συνταρακτικὸ μυστήριό κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς "Ἐφ Μπὶ" Ἀἰ πού ἔστειλε τὸν καλύτερον πράκτορά της γιὰ νὰ τὸ διαλευ-

κάνῃ: Τὸν Τζέι Μάρτιν, πού εἶχε γίνῃ τὸ καύχημα τῆς Ὀμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας καὶ τὰ εἶχε βγάλει πέρα ἀπειραξ φαρῆς μὲ πολλοὺς ἐπικίνδυνους ἐγκληματίες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνῃ τὸ φέβη-

Μιὰ φωνὴ γεμάτη συμπάθεια κι' ἐ-
ἀνησυχία ἔφτασε στ' αὐτιά του:

—Χτυπήσατε;

τρο τῶν παρανόμων.

Ὁ θρυλικὸς μυστικὸς πράκτωρ ἀναπήδησε γιὰ δευτέρη φορά σὰν νὰ τὸν δάγκωσε φίδι.

—Διάβολε! μούγκρισε. Δὲν πιστεύω οὔτε πὼς δνειρεύτηκα οὔτε πὼς παραμιλοῦσα τόσην ὥρα! Αὐτὸ τὸ θρωμῶπαιδο κεντεύει νὰ μὲ πρελλάνη ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὸ συνάντησα!

Μὲ μιὰ ξαφνικὴ λύσσα ἄρχισε νὰ ψάχνῃ παντοῦ μὲ τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του. Εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς μπορεῖ ὁ μικρὸς νὰ εἶχε τρυπώσει πουθενά ἐκεῖ γύρω πού ἦταν παντοῦ σκοτεινά. Ὅλες τοῦ ὄμωσ οἱ προσπάθειες πῆγαν χαμένες. Ὅσο κι' ἂν ἔτρεξε πάνω - κάτω κι' ἀπ' τὶς δυὸ μεριές τοῦ δρόμου, μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του, ὅσο κι' ἂν ἔρριξε τὴ φωτεινὴ δέσμη τοῦ φαναριοῦ του σ' ὄλες τὶς εἰσόδους τῶν καταστημάτων, δὲν μπόρεσε ν' ἀνεῖκαλύψῃ οὔτε τὸ παραμικρὸ ἴχνη του. Ἀπελπισμένος πιά, ξαναβρέθηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ πῶς, ἔξω ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ ὅπου εἶχε γίνει ἡ ἐξωφρενικὴ αὐτὴ ἐξαφάνισις. Μηχανικὰ ξανάφαξε ἄλλῃ μιὰ φορά μὲ τὸ φανάρι του ὡς κι' ἐπάνω στὴν κορνίζα μὲ τὰ γράμματα, μήπως ὁ μικρὸς ἐκεῖνος δαίμονας εἶχε σκαρφάλλωσι ἐκεῖ πέρα. Τίποτα!

Σιγά - σιγά ἡ νευρική ὑπερέντασις τοῦ Τζῶε ἄρχισε νὰ

ΤΑΝ ΤΕΥΧΟΣ 2 “ΣΥΜΠΑΝΙ, εἰδικὴ ἀποστολὴ

χαμηλώνῃ. Ἐκανε ἀκόμα καὶ τὴ σικέψι μὴπως ὄλ' αὐτὰ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἓνα κακὸ ὄνειρο.

«Σίγουρα τὸ πάθημά μου τὸ χρωστάω στὸ ὅτι δὲν εἶχα τὴν πρόνοια νὰ πάρω μαζί μου ἓνα παλτό!» συλλογίστηκε. «Τὸ κρῦο μὲ πείραξε ἄσχημα στὰ γυῦρα μαζί μὲ τὴν ὑγρασία καὶ τὸ ἀγὸρι οὐτὸ θὰ ἦταν πλάσμα τῆς φαντασίας μου!... Πρέπει νὰ ἀπιφεύγω τέτοιες ἀφρονησιές ἄλλῃ φορά, γιὰτὶ εἶναι γνωστὸ πόσο εὐκόλα μπορεῖ νὰ τρυπώσει ἡ τρέλλα μέσα στὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου!».

Δὲν εἶχε πιά ἀμφιβολία πὼς τόση ὥρα καθόταν στὴν εἴσοδο ἐκεῖνου τοῦ μαγαζιοῦ καὶ κουβέντιαζε μόνος μὲ τὸν ἑαυτό του.

—Εὐτυχῶς πού εἶναι ἔρημος αὐτὸς ἐδῶ ὁ δρόμος, ψιθύρισε, διαφορετικὰ θὰ εἶχε μαζευτεῖ κόσμος γύρω μου γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν τρέλλα μου! Καὶ θὰ εἶχα γίνει τόσο ρεζ-λι μὲ κάτι τέτοιο πού δὲν θάχα μούτρα νὰ ξαναπαρουσιαστῶ μπροστὰ στὸν ἀρχηγό...».

Κύτταξε ἄλλῃ μιὰ φορά ἐντελῶς μηχανικὰ ὀλόγουρά του καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς.

—Δέν υπάρχει αμφιβολία! Ήταν το ίδιο ψευδιστά. Ήταν όμως πλάσμα της φαντασίας μου, όσο κι' αν δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Πιο καλά να συνεχίσω τώρα τον δρόμο μου. Άρκετά χασομέρησα.

Έσβυσε το φανάρι του και ξεκίνησε. Στο πρώτο του βήμα πάτησε κάτι στρογγυλό και σκληρό και σωριάστηκε φαρδύς πλατύς κάτω. Το σώμα του ήρθε σε απότομη επαφή με τα πλακάκια του πεζοδρομίου, σ' ένα τέτοιο μέρος, που δύσκολα μπορεί να να χαρακτηριστεί. Ο Τζόε βλαστήμισε άθελά του από τον πόνο και γούρλωσε τα μάτια του τρομαγμένος πάνοντας με τα δάχτυλά του κατά τύχη το αντικείμενο που είχε γίνει άφορμή να πάση την τούμπα. Ήταν ένας στρογγυλός κρυστάλλινος βώλος από κείνους που είχε κι' έπαιζε το τρομερό αυτό παιδί!

Ταυτόχρονα μιὰ φωνή άντηχησε στ' αυτί του Τζόε Μάρτιν. Μια φωνή γεμάτη συμπάθεια και ανησυχία:

—Χτυπήσατε;

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

ΕΝΑ ΠΑΓΩΜΕΝΟ χέρι με κοκκαλένια δάχτυλλα ξοφίξε την καρδιά του Μάρτιν καθώς γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος της φωνής. Και είναι γεγονός που δεν χωράει αμφιβολία πως αν ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν ο Τζόε Μάρτιν, ο υπ' αριθμόν ένα πράκτωρ της "Εφ Μπι "Αι, αλλά στη θέση του βρισκόταν ένας οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος ο τελευταίος αυτός θα είχε μείνει στον τόπο εκείνη τη στιγμή από συγκοπή της καρδιάς του. Κανείς δεν θα μπορούσε να ανθέξει σε μιὰ τόσο τρομερή έκπληξη.

Δίπλα του στεκόταν ο νεαρός που λίγο πριν είχε εξαφανισθεί τόσο μυστηριωδώς! Στο ένα του χέρι κρατούσε μιὰ μακριά μανδύα και το άλλο το είχε άπλωμένο προς το μέρος του Τζόε για να τον βοηθήσει να σηκωθεί!

Ο μυστικός Πράκτωρ έβαλε δλη την ψυχική του δύναμη για να μη λιποθυμήσει. Σκεπτόταν πως σύμφωνα τουλάχιστον με τους φυσικούς νόμους το παιδί αυτό ήταν αδύνατο να βρίσκεται πραγματικά κοντά του! Κι' όμως ήταν άνοιξε τα μάτια του και ξανακύτταξε προς το μέρος του είδε πως ήταν εκεί και τον περίμενε ακόμα ακίνητο με το χέρι τεντωμένο.

"Απλωσε μηχανικά το δικό

του και ψηλάφισε τὰ δάχτυλα του άγοριου σαν να μη μπορούσε να πιστέψη άκόμα πως ήταν πραγματικός άνθρωπος κι' όχι κάποιο όραμα.

—Εί... είσαι έδω; μουρμούρισε ήλιθια.

—Περίαργη έρώτησις! είπε το παιδι ποιαξενεμένο. Άφου με βλέπετε τί με ρωτάτε άν είμαι έδω;

Ο Τζόε χωρίς να πιάση κα θόλου το χέρι του άγοριου που του το είχε άπλωμένο σε βοήθεια τινάχτηκε όρθος μ' ένα λαστιχένιο πήδημα αϊλουροειδούς.

—Ν' αφήσης αυτό το μισοκακόμοιρο ύφος και να μου έξηγήσης πως στόν δαίμονα έξαφανίσθηκες έτσι! φώναξε θυμωμένος.

Άναψε το φανάρι του και φώτισε μ' αυτό το πρόσωπο του άγοριου για να παρακολουθήση πάνω του τὰ συναισθήματά του. Στην έρώτησί του όλοκάθαρη άπορία ζωγραφίστηκε εκεί πάνω.

—Μά... Τί θέλετε να πητε; ψέλλισε άνήσυχα κυτώντας τον στα μάτια. Δέν μου είπατε να πάω να σας φέρω κάτι να...

—Ναι που να πάρη και να σηκώση! ξεφώνισε ό Τζόε. Σου είπα να πάς να μου φέρης κάτι ζεστό! Δέν σου είπα να μευ παραστήσης το φάντασμα!

Είδε μιá βαθειά λύπη ν' άπλώνεται πάνω στο πρόσωπο του παιδιου και μετάνιωσε έξαφνικά για τόν τρόπο του.

—Κι' αλλά... καλά, έκανε μαλακώτερα. Με συγχωρείς φέρθηκα άπότομοι γιατί έπεσα κι' έχτύπησα! Σ' εύχαριστώ για το παλτό. Μπορώ να το φορέσω;

Το πήρε από τὰ χέρια του άγοριου που άκόμα δέν φαινόταν νάχη συνέλθει από την έκπληξι του. Άπό τη μυρουδιά που έφτασε στα ρουθούνια του κατάλαθε πως το ρούχο εκείνο ήταν καινούργιο — ίσως άφόρετο άκόμα. Τά δάχτυλά του άνασκάλυψαν μιá μικρή καρτελίτσα που κρεμόταν με σπάγγο από ένα άπ' τὰ κουμπιά τω παλτου. Ήταν ή καρτέλα με την τιμή που κρεμάνε τὰ καταστήματα στα είδη τους.

Άρχξε να συνηθίξη πιá στις έκπλήξεις και μόρσεσε να συγκρατηθή. Ρώτησε ήρμα:

—Που το βρήκες αυτό; Άπό που το πήρες;

Το άγόρι σήκωσε το χέρι του χωρίς χασομέρι κι' έδειξε άκριβώς άπέναντί της στην άλλη μεριά του δρόμου.

—Άπό κει μέσα! είπε.

Ή μιχτιά του Τζόε άκολούθησε τὰ δάχτυλά της. Έστειλε το φως του φαναριου του εκεί που του έδειχνε. Ήταν ένα κατάστημα με κατεβα-

ΤΑΝ **τευχος 3**
ΤΡΟΜΟΣ άπ' τόν
πλανήτη **ΝΟΒΑ**

σμένα ρολλά και πάνω από την πόρτα του είχε την επιγραφή:

«ΕΤΟΙΜΑ ΠΑΛΤΑ —
ΕΝΔΥΜΑΤΑ».

Ή φωτεινή γλώσσα του φαρισιού του Τζόε χαμήλωσε στο κάτω μέρος των ρολλών του μαγαζιού. Είδε δυό βαρειά λουκέτα που βρίσκονταν κλειδωμένα και άπειραχτα στη θέση τους.

—'Από κει έ; ρώτησε παρατηρώντας το παιδί με παράξενη έκφραση. Είναι του πατέρα σου αυτό το κατάστημα;

—"Όχι, απάντησε με άπειρία. "Όχι, δέν... Δέν ξέρω ποιανοσ είναι!

Μιά άστραπή φώτισε το μυαλό του μυστικού Πράκτορος.

«Θές νά ήταν το παιδί αυτό εκείνο που...»

—Γιά πές μου, φιλαράκο, μουρμούρισε κι' ό τόνος της φωνής του έγινε ξαφνικά εγκάρδιος και φιλικός, πώς μπήκες εκεί μέσα;

Ή έκφρασις της άπορίας δέν έλεγε νά φύγη από το πρόσωπο του παιδιού.

—Μου φαίνεται, απεκρίθηκε άμήχανα, πώς γιά νά σάς φέρω το παλτό έπρεπε νά μπώ! "Ετσι δέν είναι;

—Σίγουρα! Έκανε ό Τζόε με άξιοθαύμαστη και πρωτοφανή γι' αυτόν ύπομονή. Σίγουρα έπρεπε νά μπής, δέν υπάρχει άμφιβολία! 'Από ποσ μπήκες όμως; Τό βλέπω από δω κάτω και τό βλέπεις κι' έσú πώς τό μαγαζί αυτό είναι

—Δέν θές νάρθης μαζί μου στόν Παράδεισο που είναι τί ώραία;

κλειστό! Τά ρολλά του είναι κατεβασμένα μέχρι κάτω και κλειδωμένα με χοντρά λουκέτα!

Τό παιδί κάρφωσε τη ματιά του στίς κόρες των ματιών του Τζόε.

—Είναι... είναι πολύ σπουδαίο αυτό; ρώτησε μασημένα. Παίζει μεγάλο ρόλο που τὰ ρολλά είναι κατεβασμένα και κλειδωμένα;

—Ο Πράκτωρ τής "Εφ Μπι" "Αϊ ένοιωσε για μιά φορά άκόμα τις τρίχες του κεφαλιού του να σηκώνονται και κατάλαβε πως έπρεπε να εξαντλήση και τὸ τελευταίο άπόθεμα ψυχικῶν δυνάμεων που είχε για να καταφέρει να κρατήσει τὴν ύπομονή του κι' άλλο. "Αν κάποιος άλλος του έδινε αυτές τις άπαντήσεις που τουδινε εκείνο τὸ άγόρι, σίγουρα θά τὸν είχε άρπάξει άπό τὸν γιακά και θά τὸν είχε πάει στο φρενοκομείο ἢ στη φυλακή — άν καταλάβαινε πως τὸν κορόιδευε.

Μά ὁ δοκιμῶνιος Τζόε Μάρτιν είχε άντιληφθεῖ κιόλας πως βρισκόταν μπροστά σ' έναν υπεράνθρωπο άν. Σ' ένα καταπληκτικό φαινόμενο του όποίου οί δυνατότητες δέν μποροῦσε βέβαια να ξέρη μέχρι που θάφταναν, αλλά τις φανταζόταν τρομακτικές. "Επρεπε να μεταχειριστῆ τὴ μεγαλύτερη δυνατή διπλωματία άν ἤθελε να καταφέρει να μάθη κάτι...

"Εσκυψε κοντά στο παιδί και του είπε φιλικά:

—Καλά, αυτό τὸ συζητάμε με τὴν ἡσυχία μας. Θές να προχωράμε κατά τὴ γέφυρα κευεντιάζοντας; Και πριν άπ' όλα βοήθησέ με σε παρακαλώ να φορέσω αυτό τὸ παλτό.

Τὸ άγόρι δίχως ν' άπαντη-

ση κρέτησε τὸ παλτό στον Τζόε κι' εκείνος τὸ φόρεσε. Μετά προχώρησαν σιγά κατά τὴ γέφυρα.

—ΠΩΣ Σέ λένε; ρώτησε ὁ Μάρτιν.

—Τάν! άποκρίθηκε.

—Περίεργο όνομα αλήθεια! μουρμούρισε ὁ Τζόε. "Εμένα με λένε Τζόε Μάρτιν. "Εσένα τὸ επώνυμό σου ποῖό είναι; —Δέν έχω επώνυμο, άπάντησε τὸ ίδιο άδιάφορα σαν και πριν. Με λένε μόνο Τάν. Τάν του Λούθ.

—Τ' είναι πάλι αυτό τὸ «Λούθ»; ρώτησε ὁ Τζόε με άπορία.

—Τ' όνομα του πατέρα μου.

—Πρώτη φορά μου άκούω τέτοιο όνομα! δήλωσε ὁ Μάρτιν με θαυμασμό.

Στάθηκε ξοφνικά και γύρισε προς τὸ μέρος του παιδιού. Με τὸν δρόμο που έπαιρνε ἢ κουβέντα τους δέν έβγαίνουν κουθενά. "Αποφάσισε να του κάνει και μιά ερώτηση πιο άποτελεσματική. Είπε κοφτά:

—Γιά πές μου Τάν, μήπως δέν είσαι άπ' αυτό τὸ μέρος; Δέν μου φαίνεσαι γι' "Αμερικανός.

Τὸ παιδί στάθηκε κι' αυτό και φάνηκε πολύ διστακτικό κι' άνήσυχο.

—Πρέπει πρέπει να φεύγω πιά! μουρμούρισε. Είναι άργά.

—Δέν εἶναι πολύ ἀργά ἀκόμα, ἔκανε ὁ Τζόε. Μποροῦμε νά κάνουμε ἀκόμα λίγη ὥρα παρέα, ἂν θές. Στά τελευταία πρέπει νά μοῦ πῆς πού θά σέ βρῶ γιά νά σοῦ ἐπιστρέψω τὸ παλτό πού μοῦ δάνεισες!

—“Α, μπά ! δέν ὑπάρχει λόγος! ἀποκρίθηκε ὁ Τάν ἀδιάφορα. “Αν ὁμως θέλετε ὅπως-δήποτε νά τὸ ἐπιστρέψετε, μπορεῖτε νά τὸ πάτε σ’ ἐκεῖνο τὸ μαγαζί..

—“Ἐσὺ πῶς κάθεται; ρώτησε πάλι ὁ Τζόε.

“Ὁ Τάν τὸν παρατήρησε μὲ τὸ ἴδιο ἀνήσυχο ὄφρος.

—Πρέπει νά φεύγω πιά ὅπως σὰς εἶπα, μουσιμούρισε ἀνήσυχα κι’ ἔκανε νά γυρίσῃ πρὸς τὰ πίσω.

“Ὁ Τζόε τὸν ἔρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν ἀνάγκασε νά σταματήσῃ.

—“Ἀκουσε, φίλε, εἶπε, πρέπει νά σοῦ μιλήσω λίγο πιὸ καθαρά: “Ἐχω τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτι θάχης νά μεῖ πῆς γιά ἀρισμένα πράματα πού λείπουν κάθε βράδυ ἀπὸ τὰ γύρω μαγαζιά. Κάθησε λίγο ἀκόμα καὶ προσπάθησε νά ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις μου!

“Ἡ ἀνησυχία τοῦ Τάν φάνηκε νά μεγαλῶνῃ περισσότερο. Κάρφωσε τὰ μάτια του στὴν ἀσφαλτο καὶ μουσιμούρισε παράξενα:

—“Ὅχι, δέν μπορῶ.. Πρέπει νά φύγω... πρέπει!

“Ὁ Τζόε Μάρτιν ἔνοιωσε ξαφνικά ἕναν δυνατὸ φόβο. Τὸ θυμόταν καλά ἐκεῖνο τὸ

βλέμμα πού εἶχε πάρει τώρα ὁ Τάν. Κυττούσε τὴν ἀσφαλτο μ’ ἕναν τρόπο σὰν νάθελε νά τὴ μαγνητίσῃ γιά νά τὴν κἀνῃ νά πάῃ πιὸ κοντά του. “Ἔτσι ὅπως εἶχε κυττάξῃ πρὶν λίγη ὥρα καὶ τὰ πλαισάκια τοῦ πεζοδρομίου προτοῦ ἐξαφανισθεῖ.

—“Ὅχι, ὄχι, Τάν! Ἐσφόνισε παρακαλεστικά. Μὴ φύγῃς ! Σέ παρακαλῶ μὴ φύγῃς! Δέν πρόκειται νά σοῦ κάνω κακό.. Μὴ φοβᾶσαι.... Βοήθησέ με νά καταλάβω...

Γούρλωσε τὰ μάτια του σὰν τρελλὸς καὶ ἔκανε δυὸ βήματα μεθυσμένου μέσα στὴ νύχτα. Τὸ χέρι του τὸ κρατοῦσε ἀπλωμένο στὸν ἀέρο μὰ δέν κρατοῦσε τίποτε! Τὸ ὑπερφυσικὸ ἐκεῖνο παιδί, ὁ Τάν δέν ὑπῆρχε πιά κοντά του ! “Ἦταν ἐντελῶς μόνος του μὲ τὸ φανάρι του καὶ μὲ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας..

“Ἡ ἀπογοήτευσι σχημάτισε ἕναν χοντρὸ κόμπο πού ἀνέβη κε στὸν λαιμὸ του καὶ παρὰ λίγο νά τὸν πνίξῃ

—Τάν! Ἐσφόνισε ἀπελπισμένως. Τάσαν!

“Ἡ ἡχὼ ξανάφερε πίσω τὰ λόγια του ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γέφυρας. “Ὁ Τζόε Μάρ-

τιν κάθησε κάτω στο πεζούλι της για να μὴν πέση.

Ο ΤΖΙΠΣΥ ΒΛΕΠΕΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ !

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ πράκτωρ εἶς Ἦφ Μπι Ἀϊ Τζόε Μάρτιν ἔφθασε σὲ κακὸ χάλι στὸ καταφύγιό του τῆς 9ης Λεωφόρου. Τὸ πρῶτο σωπὸ του ἦταν χλωμὸ ὅταν νὰ εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι ὑστερα ἀπὸ ἀσθένεια ἑξημηνῶν. Τὰ μάτια του ἦταν βαθουλωμένα στὶς κόγχες τους καὶ δυὸ μαῦροι κύκλοι εἶχαν σχηματισθῆ γύρω τους. Ὁ μικρὸς δωδεκάχρονος ἀραπάκος Τζίπσυ, ποὺ ἔμενε πάντα μαζί του, τρόμαξε μόλις τὸν εἶδε ἔτσι κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

—Τι ἔπαθε, Μάσα (ἀφεντικό) δικό μου; Μάσα πολὺ ἄσπρο, πολὺ ἄρρωστο φαίνεται Μάσα! Τζίπσυ φοβάται πεθάνεις Μάσα! Τι θὰ γίνῃ Τζίπσυ ἂν πεθάνῃς, Μάσα;

Ὁ Τζόε μ' ὄλη του τὴν κούρασι, τὰ νεῦρα καὶ τὴν στενοχώρια του, δὲν ἔμπρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ μὲ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ μικροῦ μαύρου.

Τὸν Τζίπσυ, ὁ Μάρτιν τὸν εἶχε βρῆ κάποτε στὸν δρόμο, πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, ὅταν ἀκόμα ἦταν μόλις ἑπτὰ χρονῶν. Δὲν εἶχε κανέναν στὸν κῆτος καὶ γυρνοῦσε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο ζητιανεύοντας. Διὲν ἤξερε ἂν ζούσαν οἱ γονεῖς του ἢ σὲ ποιο μέρος εἶχε γεννηθῆ. Δὲν εἶχε ἰδέα ποιο ἦταν τὸ ἐπάγγελμα του

καὶ ἤξερε μόνο πὼς τὸν φώναζαν παντοῦ Τζίπσυ — ποὺ θὰ πῆ τοιγαύτως.

Ὁ Τζόε εἶχε συμπαθήσει τὸ μικρὸ ἀραπάκι γιατί ἦταν πραγματικὰ συμπαθητικό. Εἶχε ὀλοσηρόγγυλο καὶ ὀλόμαυρο πρόσωπο καὶ ἐπίσης ὀλοσηρόγγυλα χάντρινα ματάκια ποὺ στριφογύριζαν σὰν ροδέλες μέσα στὶς κόγχες τους καὶ ἔλαμπαν ἀπὸ ζωηρότητα καὶ ἐκπληκτικὴ ἐξυπνάδα. Τὰ πεταχτὰ καὶ αἰωνίως σουφρωμένα χεῖλια του ἔδιναν μιὰ πολὺ κομικὴ ὄψι στὸ πρόσωπό του. Ὁ Τζόε ὅσο στενοχωρημένος κι' ἂν ἦταν δὲν μποροῦσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ ξεχνώντας ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴ στενοχώρια ποὺ ὅταν ἔβλεπε τὸ μοῦτρο τοῦ μικροῦ του φίλου. Στὴν ἀρχὴ τὸν εἶχε πάρει μαζί του μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὸν ποιορῶσῃ σὲ κανένα ἴδρυμα γιὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀλητεία. Μὰ ὁ μικρὸς Τζίπσυ ἔδειξε τόση ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχε μαζέψῃ ἀπὸ τοὺς δρόμους, ποὺ ὁ Τζόε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀνέβαλε κάθε τόσο τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὸν παρῆδιδε στὸ ὄρφανοτροφεῖο. Ἔτσι χωρὶς κανεὶς νὰ καλοκαταλάβῃ τὸ πὼς ὁ Τζίπσυ ἔγινε σύντροφος καὶ βοηθὸς τοῦ Τζόε ποὺ τὸν ἀγάπησε τόσο ὥστε κανεὶς πιά δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ τὸν ἀποχωρισθῆ. Μὰ ἂν ὁ Τζόε ἦταν γιὰ τὸν Τζίπσυ καλύτερος κι' ἀπὸ πατέρας, ὁ Τζίπσυ γιὰ τὸν Τζόε ἦταν

στην πραγματικότητα μεγάλος μπελάς, πού με τη ζωηρότητά του τόν έβραζε πολλές φορές σέ άνεκδιήγητες φαισιόριες. “Ωστόσο όλ’ αὐτά ἀντὶ νά λιγοστεύουν τὴν ἀγάπη τοῦ Τζόε γι’ αὐτόν, τὴν ἔκαναν ἀντίθετα νά μεγαλώνη, γιατί κι’ ὀίδιος ὁ πράκτωρ τῆς “Ἐφ Μπὶ “Αἰ ἦσαν τύπος ζωηρὸς καὶ δὲν τοῦ ἄρρασαν καθόλου τὰ ἦσυχα καὶ καλομαθημένα παιδιά.

Τρία χρόνια ἀργότερα ἀπὸ τὴ μέρα πού ὁ Τζόε μάζεψε τὸν Τζίπυ, ὁ πρῶτος ἀραβωνιάστηκε μετὰ τὴ Ντάινα Λόικερ, μιὰ δημοφῆ κοπέλλα πού ἦταν κι’ ἐστὶν πράκτωρ τῆς “Ἐφ Μπὶ “Αἰ καὶ μάλιστα ἀπὸ τίς πὸ ἱκανές. Στὴν ἀρχὴ εἶχε φοθηθῆ πὼς ἡ Ντάινα μετὰ τὸν Τζίπυ δὲν θὰ τὰ πῆγαιναν πολὺ καλά ἐπειδὴ θάταν ὑποχρεωμένοι: κι’ οἱ δυὸ νά μοιραστοῦν τὴν ἀγάπη του. Ἀντίθετα ὅμως γρήγορα συμπάθησαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κι’ ἔγιναν πρῶτοι φίλοι.

Ὁ Τζόε Μάρτιν χαμογέλασε μετὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ μικροῦ ἀραπάκου μὸλις γύρισε στὸ μυστικὸ του καταφύγιο.

— Βρὲ ἀφλόγιμε Τζίπυ, τὸν μάλλωσε μισοσοβραρά, δὲν ἀνησυχεῖς γιὰ μένα πού με βλέπεις ἄρρωστο, ἀλλὰ σέ νοιάζει τί θὰ ἀπογίνης ἐσὺ ἂν πεθάνω;

Ὁ Τζίπυ γούρλωσε τὰ ματάκια του γεμάτος ἐκπληξι.

— Ἄν Μάσα Τζόε πεθάνεις, φώναξε, ἦσυχάσεις! Μάσα Τζόε καλὸς ἄνθρωπος, Χρι-

στούλης ἀγαπάει ἐσένα! Ὁσους ἀγαπάει Χριστούλης ποῖνει μαζί του Παράδεισο! Μάσα Τζόε πεθάνεις, πάει Παράδεισο! Πολὺ ὠραία Παράδεισο! Μεγάλα δέντρα πράσινα, πολλὰ λουλούδια, ὠραίες εὐωδιές! Πουλιά με ἄσπρα φτερά, ποταμάκια, ἀπέραντα ἀνθισμένα λειβάδια! Μάσα Τζόε καλοπερνάει Παράδεισο! Ὅμως μικρὸς Τζίπυ τί ἀπογίνει ἂν Μάσα Τζόε πάει Παράδεισο;

— Ἐχει δίκιο, Τζίπυ! μουρμούρισε ὁ Τζόε παίονοντας σοβαρὸ ὕφος. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐγὼ ἔτσι κι’ ἄλλοιὼς δὲν τὴν γλυτώνω —μοῦ τὸ εἶπε ὁ γιατρὸς πὼς εἶμαι πολὺ ἄρρωστος καὶ θὰ πεθάνω— θά

TAN τεῦχος 4

Σ.Ο.Σ.

ἢ Γῆ κινδυνεύει

φροντίσω νά σέ πάρω μαζί μου στὸν Παράδεισο γιὰ νά μὴ μείνης μόνος σου σ’ αὐτόν τὸν βρωμότοπο!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ πρᾶθηξε τὸ πιστόλι του ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔσπρωψε κατὰ πᾶν στὸν ἀραπάκο.

Τὰ χάντρινι μιστάκια τοῦ Τζίπυ παραλίγο νά πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες τους ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Μή, Μάσα! Μή!! οὐρλιάξε, καὶ ἀπὸ τὸν φόβο του ἂν κατὰμαυρος ἔγινε σταχτὶ

οάν τή στάχτη τοῦ τσιγάρου.

—Γιατί, Τζίπου; Δέν θές νάρθης στόν Παράδεισο μαζί μου πού εἶναι τί ώραία;

—Τζίπου παλιόπαιδο! Ξεφώνησε ὁ καυμένος ὁ ἀραπάκος τρομοκρατημένος. Τζίπου πολὺ παλιόπαιδο! Τζίπου φασαρίες κάνει Μάσα. Μπελάδες βάζει ὄλο Μάσα! Μάσα πόσες φορές μπελά που βρήκε γιὰ Τζίπου! Τζίπου, λαίμαργος! Τζίπου βρώμκος, δέν πλένεται ποτέ! Τζίπου πάει στήν κόλασι, ἂν σκοτώσης, Μάσα! Δέν ἔρθει παρέα Παράδεισο! Τζίπου στήν κόλασι μόνος μαζί με διαβόλους! Καλύτερα στή γῆ Τζίπου! Μὴ σκοτώσης Τζίπου, Μάσα!

Ὁ Τζόε δέν μπόρεσε νὰ βασιτάξει περισσότερο τὴ σοβαρότητά του μπροστὰ στήν κατεργαριά τοῦ ἀραπάκου καὶ ξεράθηκε σὰν γέλια ξαναβάζοντας τὸ πιστόλι στὴ θέση του.

—Εἶσαι πολὺ πονηρός, Τζίπου! εἶπε γελώντας ἀκόμα. Τὴ γλύτωσες!

Ὁ ἀραπάκος ὅμως δέν φάνηκε νὰ εἶχε ἠσυχάσει ἀκόμα.

—Μάσα ἀλήθεια εἶπε πολὺ ἄρρωστος; μουρμούρισε φοβισμένα. Ὅχι πεθάνεις Μάσα! Τὸ εἶπες τρομάξεις Τζίπου, ἔ Μάσα;

—Μάσα πολὺ καλά, εἶπε ὁ Τζόε. Δέν ἔχει τίποτε. Μόνου πού τὰ βρήκε σκοῦρα ἀπέψε γιατί συνάτησε ἕναν ἄλλο διάβολο μεγαλύτερο ἀπὸ σένα, Τζίπου!

Τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου χτύπησε καὶ πῶς διέκοψε. Ὁ Τζόε πήγε καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό. — Ἐμπρός, εἶπε.

—Τζόε, εὐτυχῶς πού σὲ βρίσκω! εἶπε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, πού ἡ Μάρτιν τὴ γνώρισε πὼς ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του. Συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρό. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔρθης ἀμέσως. σὸ πεδίο δοκιμῶν «Κ-465-Χ»

Διάβολο! μουρμούρισε ἀνήσυχος ὁ Τζόε. Θέλω μιὰ μέρα ταξίδι νὰ φτάσω ἐκεῖ κάτω, ἀρχηγέ!

—Θὰ ἔρθης με ὑπηρεσιακὸ ἀεροπλάνο σὲ λίγες ὥρες, εἶναι ἀνάγκη! ἀπάντησε ὁ προσηπάμενός του. Θὰ σὲ περιμένει κιόλας σὸ ἀεροδρόμιο, Τζόε.

—Καί... καὶ ἡ ὑπόθεσις τῶν κλοπῶν; ψέλλισε ὁ Μάρτιν με μισὴ καρδιά.

—Ἄς μένει γι' ἀργότερα! ἀπάντησε ξερὰ ὁ ἀρχηγός του. Ἴσως δὲν τὸ καταλαβαίνεις, Τζόε, μὰ πρόκειται γιὰ μιὰ δουλειὰ τρομακτικῆς σοβαρότητας! Νάρθης ἀμέσως!

—Μάλιστα! εἶπε ὁ Τζόε.

Κοπάνισε νευριασμένος τὸ ἀκουστικό πάνω στὴ συσκευή με τὴ φόρα πού κόντεψε νὰ τὰ διαλύσει καὶ τὰ δύο. Δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ ἀφήνῃ μιὰ δου-

λειά απέλειωτη. Είχε βάλει πείσιμα να βάλει στο χέρι εκείνο το καταπληκτικό παιδί με τις υπεράνθρωπες ικανότητες και τώρα ή εξαφνική αυτή κλήσις του τὰ χαλούσε. Πού ήξερε αν θά ξαναβρισκε τὰ ίχνη του μικρού αν γύριζε μετὰ από δυό ή τρείς μέρες;

—Νά πής στη Ντάϊνα, Τζίπου, πώς θάμαι στο «Κ-465—Χ», είπε βιαστικά στον μικρό μαύρο. Το ραντεβού για γεύμα για αύριο το μεσημέρι αναβάλλεται. "Ας με πάρει αν θέλη με την ιδιαίτερη γραμμή.

—Το γεύμα αναβάλλεται! Κατάλαβα, Μάσα! φώναξε στενοχωρημένος ο Τζίπου.

Ο Τζόε άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε στον δρόμο. Ο άραπάκος ξμεινε μόνος του μέσα στο μυστικό καταφύγιο του πράκτορος τής "Εφ Μπι "Αζ.

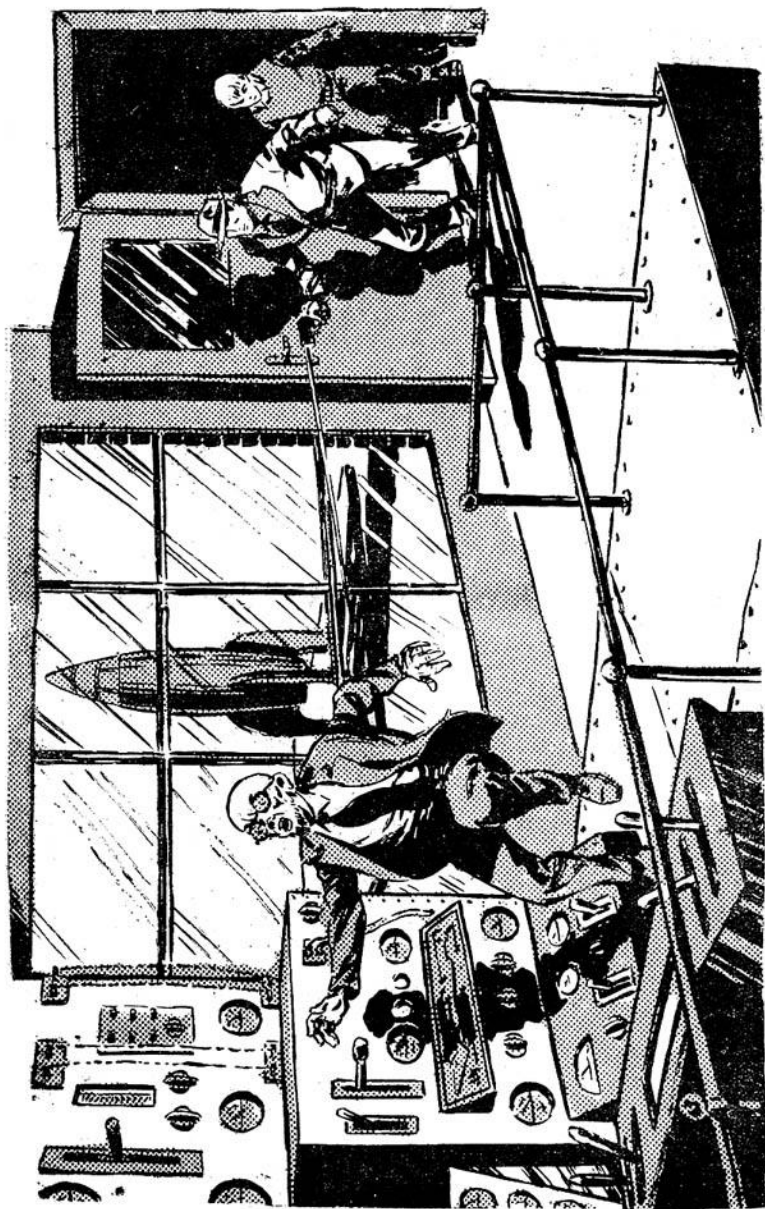
—Γεύμα αναβάλλεται! μουρμούρισε. Αυτός Μάσα πολύ καλός. Όλες δουλειές ταχτικά κάνει μὰ γεύμα άλλο ξεχνάει Μάσα! "Όμως Τζίπου θυμάται γεύμα! Και να θέλη ξεχάση, σπιμάχι του τσιρίζει δυνατά: Φάε γεύμα, μικρέ Τζίπου, γιατί πεθάνεις πείνας!

Μ' αυτά τὰ λόγια ξεκίνησε όλοταχώς για τὸ ντουλάπι τής κουζίνας που πάντα ύπήρχε κάτι για να φάη κανείς, περισσότερο μάλιστα αν ήταν έτσι λαίμαργος και λιχούδης σαν τον Τζίπου. Δέν έκανε όμως πιδ πολλά από δυό βήματα και άξαφνα τρακάρισε με φόρα πάνω σε κάποιον που

βρισκόταν μες στη μέση του δωματίου.

Αυτό ήταν πάρα πολύ για τον καυμένο τον Τζίπου. "Όσο κι' αν τὸ άτομο εκείνο πιδ είχε βρεθῆ μες στο μυστικό καταφύγιο του Τζόε δέν ήταν καθόλου τρομερό στην όψη, δέν μπορούσε να παραδεχτῆ την φανταστική παρουσία του. Επρόκειτο για ένα νεαρό αγόρι μέχρι δεκάξη χρονών με συμπαθητικό πρόσωπο και έκφραστικά γαλανὰ μάτια. Κι' αυτό τὸ τελευταία φάνηκε να ξαφνιαζεται καθώς τρακάρισε με τον Τζίπου, σαν να μη περίμενε να βρῆ ζωντανό άνθρωπο εκεί μέσα που είχε μπει. Ο άραπάκος όμως γύρλωσε τὰ μάτια του τρομοκρατημένος σε άπίστευτο βαθμό. Και με τὸ δίκιο του, γιατί μόλις μισό δευτερόλεπτο πιδ πριν κυτούσε στο μέρος που βρισκόταν τώρα εκείνο τὸ παιδί και δέν ήταν κανείς. Πώς λοιπόν είχε ξεφυτρώσει έτσι σαν ραπανάκι μες στη μέση του δωματίου;

—"Ασασ! στρίγγλισε κι' έφερε τὰ χέρια μπροστά στα μάτια για να μη βλέπη. Μετὰ έξακολουθώντας με τὸ ένα χέρι να κρατάη κλειστά τὰ μάτια του, άρχισε να κانه σταυρούς και έόρκια πανικόβλητος. Στο τέλος όταν τελείωσε με τὰ έόρκια του, παρρημέρισε σιγά-σιγά τὸ χέρι που είχε μπροστά στα μάτια του και κρυφοκόπταξε με την έλπίδα πώς δέν θάάθεπε πια τίποτε. Τὸ άγνωστο παιδί όμως

Τὸ τηλεφωνικὸ χερί τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ ἀπλώθηκε πρὸς ἓνα κοκκάλινο μεχλὸ.

έξακολουθοῦσα νὰ στέκη ἐκεῖ μπρῶστα του καὶ νὰ τὸν παρατηρῆ παραξενεμένο.

Ὁ Τζίππου τρομοκρατήθηκε τότε ἀκόμα πιὸ πολύ. Ἐκανε ἓνα πελώριο πήδημα πρὸς τὰ πίσω μὲ σκοπὸ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια. Τὸ ξένο ἀγόρι ὁμῶς ἀπλώσε τὸ χέρι του καὶ πρόλαβε νὰ τὸν ἀσπάξῃ ἀπὸ τὸν γαιῶκα.

— Ἄσε με! Ἄσε με, Μάσα Φάντασμα! Ἐφάνισε ὁ καυμένος ὁ Τζίππου μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

— Μὴ φοβάσαι, δὲν πρόκειται νὰ σὲ πειράξω! εἶπε ὁ ἄλλος μὲ ἡρεμὴ φωνή.

— Τζίππου δὲν πιστεύει φαντάσματα, Μάσα! Φάντασμα κακὸ, κάνεις πολὺ κακὸ σὲ Τζίππου!

— Δὲν εἶμαι κανένα φάντασμα! εἶπε τὸ ἀγόρι. Εἶμαι ἕνα παιδί ὅπως κι' ἐσύ!

— Ψέμματα! στρίγγλισε ὁ ἀραπάκος. Τζίππου δὲν μπορεῖ γίνεσαι ἀέρας, φανερώνεται ὅπου θέλει! Τζίππου γιὰ νὰ μπῆ σπῆ πρῶτα χτυπάει πόρτα κι' ὕστερα ἀνοίγει.... Ἄφήσεις φτωχὸ Τζίππου, Μάσα Φάντασμα!

— Ὁ μικρὸς Τζίππου, εἶναι ξένος ἀνόητος! εἶπε νευριασμένον τὸ ξένο παιδί. Δὲν βλέπεις πὺ ἔχω σάρκα καὶ ὀστά; Τὰ φαντάσματα εἶναι ἀέρας!

Ὁ Τζίππου ἀπλώσε φοβισμένος τὸ χέρι του καὶ ψηλάφισε μὲ μεγάλο φόβο τὸ μπράτσο τοῦ ἀγοιστοῦ.

— Ἀλήθεια! ἔκανε μὲ ἔκπληξι. Μάσα Φάντασμα ἀπὸ κρέ-

ας! Πολὺ περίεργο Φάντασμα!

— ἦρθα νὰ δῶ τὸν κύριο Τζόε Μάρτιν! Εἶμαι φίλος του κι' ἦρθα νὰ τὸν δῶ, Τὸ καταλαβαίνεις ἢ ὄχι; φώναξε τὸ ἀγόρι μὲ ἀνυπομονησία. Μὲ λένε Τάν! Μπορεῖς νὰ τὸν εἰδοποιήσης πὺς ἦρθα νὰ τὸν δῶ;

— Ὅχι! Φτωχὸ Τζίππου δὲν μπορεῖς εἰδοποιήσεις Μάσα Τζόε! μουρμούρισε ὁ ἀραπάκος πὺ ἔτρεμε ἀκόμα ἀπὸ φόβο καὶ κυτοῦσε μὲ δυσπιστία τὸν Τάν.

Μάλιστα μιὰ στιγμὴ ἀπλώσε πάλι τὸ χέρι του γιὰ νὰ ψηλαφίσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ μπράτσο τοῦ ἐξωφρενικοῦ ἐπισκέπτου του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ καλύτερα πὺς δὲν ἦταν ἀέρας.

— Φτωχὸ Τζίππου δὲν μπορεῖς εἰδοποιήσεις Μάσα Τζόε, ξανάπε, γιὰτὶ Μάσα Τζόε ἔφυγε.

— Δὲν θὰ ξανάβῃ;

— Ἀγοήσει παλὺ ἔρθει Μάσα Τζόε! Αὐτοῖο μεσημέρι γεῦμα ἀναβάλλεται! Μις Ντάνα λυπηθῆ πολὺ πὺ δὲν θάχῃ Μάσα Τζόε. Μικρὸς Τζίππου λυπηθῆ πιὸ πολὺ πὺ δὲν θάχῃ γεῦμα!

— Ὅλο τὸ φαί σκέπτεσαι τοῦ λόγου σου! ἔκανε μὲ πεφρόνησι ὁ Τάν.

— Τὶ ἄλλο συλλογιστεῖ φτωχὸ Τζίππου; μουρμούρισε ὁ ἀραπάκος μὲ ἀπορία, καὶ ὅσο πήγαινε ὁ φόβος του περνοῦσε βλέποντας πὺς ὁ «Μάσα Φάντασμα» δὲν εἶχε κακὸς διαθέσεις.

— Μαμά — μπαμπὰ δὲν ἔχεις

Τζίπου! 'Αδελφὸ δὲν ἔχεις! 'Αρραβωναστικὰ δὲν ἔχεις συλλογιστεῖς! Τίποτα δὲν ἔχεις, ἔτσι συλλογίζεσαι φαί φτωχὸ Τζίπου!

Ὁ Τάν αὐτὴ φωνὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ σοβαρότητά του καὶ γέλασε μὲ τὸν τετραπέρατο ἀραπάκο. Ἐκεῖνος βλέποντάς τον νὰ γελάῃ ξέχασε ἐντελῶς τοὺς φόβους του κι' ἔβαλε κι' αὐτὸς τὰ τσιριχτὰ του γέλια.

—Λοιπὸν τώρα ποὺ γίναμε φίλοι, Τζίπου, θὰ μοῦ πῆς πῶς τῆγε ὁ Μάσα Τζόε; ρώτησε ὁ Τάν.

—Μάσα εἶπε ἐμένα νὰ πῶ ἀρραβωνιαστικὰ του μὲς Ντάινα, πηγαίνει πεδίο δεικνύων, Μάσα Τζόε!

—Καὶ ξέρεις, Τζίπου, ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ μέρος;

—Τζίπου ξέρεις καλά! φώναξε μὲ καμάρι ὁ ἀραπάκος. Μάσα Τζόε δὲν ἔχει μουσικὰ ἀπὸ Τζίπου! Τζίπου μπορεῖ πᾶσι πεδίο μᾶ...

Ὁ ἀραπάκος ξεροκατάπιε καὶ σταμάτησε διστακτικῶς.

—Τι συμβαίνει, Τζίπου;

—Τζίπου δὲν μπορεῖ μπεῖ πεδίο χωρὶς Μάσα Τζόε! εἶπε μὲ στενοχώρια. Μάσα Τζόε δειχνεὶ χαρτιά σὲ σκοπὸ, ἀφήνεις περάσει Μάσα μᾶζι μὲ Τζίπου. Τζίπου δὲν ἔχεις αὐτὰ χαρτιά!

—Καλὰ, δὲν πειράζει, εἶπε ὁ Τάν χαμογελώντας παράξενα. Φτάνει νὰ μπορῆς νὰ μὲ πᾶς μέχρι ἐκεῖ ἀπ' ἔξω!

—Ἀπ' ἔξω μπορεῖς, Τζίπου! φώναξε χαρᾶνισμένος μᾶ

πάλι κατσούφιασε ξαφνικὰ.

—Τι ἔπαθες πάλι; ρώτησε ὑπομονητικὰ ὁ Τάν.

—Καὶ ἂν μὲς Ντάινα ἔρθει, πῶς Τζίπου πῆ μὲς Ντάινα γεῦμα αὐριο μεσημέρι ἀναβάλλεται;

—Θὰ πῆς ἀφήσωμε ἓνα σημεῖωμα! εἶπε ὁ Τάν.

Τὰ μάτια τοῦ ἀραπάκου ἐλαμψαν. Τοῦ ἄρεσε πάντα νὰ κἀνῆ ἔτσι τοῦ κεφαλιοῦ του κι' ὅποτε τοῦ δινόταν μᾶ καλὸ εὐκαιρία ἦταν ἐνθουσιασμένος.

ΤΟ «ΣΥΜΠΑΝ Ι» ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Κ ΑΤΩ ἀπὸ τὸν πελώριο θόλο τῆς ἀπέραντης αἴθουσας ποὺ κατασκευαζόταν ὁ πρῶτος διαπλανητικὸς πύραυλος «Σύμπαν Ι», συνέβαιναν τρομερὰ πράγματα. Οἱ ἐργάτες εἶχαν σταματήσει καὶ ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες φανερὰ παραγμῆνοι εἶχαν μαζευτεῖ μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες βρισκόταν ἐκεῖ μέσα καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐφ Μπι Ἄι ποὺ ἔκοβε νευρικές βόλτες σὰν κάτι νὰ περίμενε. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἀνοίξε καὶ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ὁ Τζόε Μάρτιν. Ὁ ἀρχηγὸς του ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τὸ πρό-

σιωπό του φωτίστηκε μόλις τόν είδε.

—Τζόε! Ήρθες επί τέλους! Έκανε. Συμβαίνει κάτι τρομερό: Τα σχέδια τού διαστημολογίου «Σύμπαν Ι» έξαφανίσθηκαν μέσα από το χρηματοκιβώτιο τού άρχιμηχανικού.

‘Ο Τζόε Μάρτιν χλώμυσε ακούγοντας τó νέο. “Ήξερε

‘Ο Τάν άρποξε τόν Τζίπου άπ' τó πέτο.

πολύ καλά τή σοβαρότητα τής κατασκευής τού πυραύλου εκείνου, που θά έδινε τήν τιμή στην Άμερική πρώτη αυτή να κατακτήσει τó Σύμπαν άπ' όλες τές χώρες τής γής. “Ήξερε ακόμα τόν άνταγωνισμό τών άλλων κρατών και πόσες άπόπειρες καπαισκόπων είχαν γίνει μέχρι τώρα για να πάρουν αυτά τά πολύτιμα σχέδια, όλες χωρίς έπιτυχία. Νά όμως τώρα που άκριβώς έφταναν στο τέλος, οί κατάσκοποι κατάφεραν να πετύχουν εκείνο που από τόσον καιρό έπεδίωκαν. Δέν μπορούσε όμως να χωρέσει τó μυαλό του πώς ήταν δυνατόν να μητρες εκεί μέσα και να αφαιρέσει τά σχέδια, ξέροντας πώς ή όργάνωσις τής φρουράς τού μυστικού πεδίου δικιμίων ήταν άψογη. Ούτε πεταλούδα δέν θά μπορούσε να μητρες μέσα χωρίς να τήν έρευνήσουν οί σκοποί.

—Τζόε, ξανάπε ό άρχηγός που, άποφάσισα να αναθέσω αυτή τήν ύπόθεσι σ' έσένα! Νομίζω πώς αν ύπάρχη κάποιος ίκανός να πετύχη κάτι και να πάρη πίσω αυτά τά άνεκτίμητα σχέδια, αυτός είσαι έσύ! Κράτησα έδω όλους τούς μηχανικούς. Μπορείς να θέσης όσες έρωτήσεις ναμίξεις πώς μπορούν να χρησιμοποιήσουν για τήν ανακάλυψι τών σχεδιών. ‘Ο άρχιμηχανικός, καθηγητής Γιούκωφ, θά σε διευκολύνη στις έρευνές σου και θά σου έξηγήση λεπτομερώς όλον τόν μηχανισμό

λειτουργίας του πεδίου δοκιμών. Ο κύριος Γούκωφ δεν βγαίνει καθόλου έξω απ' το πεδίο και τ'α ξέση όλ' αυτά καλύτερα από κάθε άλλον.

“Όταν ο Τζόε Μάρτιν κατατοπίστηκε έντελώς στον τρόπο λειτουργίας της φρουράς του πεδίου, πήρε ιδιαίτερος τον άρχηγό του.

‘Από ό,τι κατάλαβα του είπε, ή τ'α σχέδιον πρέπει να τ'α έκλεψε ένα φάντασμα, ή πρέπει να μη έχουν βγει όπο δώ μέσα!

—Πιστεύεις σ'α φαντάσματα;

—“Όχι, και γι' αυτό νομίζω πώς δεν θάχουν απομακρυνθή ακόμα τ'α σχέδια. Οί μηχανικοί είναι όλοι πρόσωπα έμπιστοσύνης;

—Όυτε έγω ό ίδιος δεν είμαι πρόσωπο έμπιστοσύνης! άπάντησε ό άρχηγός του Τζόε. Πάντως όσοι έπιστήμονες βγαίνουν και μπαίνουν σ'α στρατόπεδα πεινοούν από τέτοια έξουνα που είναι αδύνατο να κρύψουν κάτ' επάνω τους χωούς να άνακαλυφθή.

‘Ο Τζόε πήγε κάτ'ι να πημά την ίδια στιγμή μά σκέψις πέσασε από τ'ο μυαλό του που τόν έκανε ν' άναπηδήση.

—Διάβολε! μουρμούρισε μέσα από τ'α δόντια του.

‘Ο άρχηγός του τόν άκοισε και βλέποντας τ'ο παροχμένο πρόσωπό του αισθάνθηκε κι' αυτός την άνησυχία να τρυπάνη σ'την καρδιά του.

—Τι συμβαίνει, Τζόε; ρώτησε.

—Τίποτα... έκανε παράξενα εκείνος. Είναι ίσως πολύ άνόητη ή σκέψις που πέρασσε από τ'ο κεφάλι μου... Κι' όμως...

—Πές μου καθαρά τι έχεις σ'ο μυαλό σου, Τζόε! Ίσως μπορέσω να σε βοηθήσω...

‘Ο Τζόε Μάρτιν χαμογέλασε

—Σ κέφθηκα εκείνες τίς κλοπές που με στείλατε να διαλευκάνω, έξήγησε. Είναι λίγο άνόητο να συγκρίνω την έξαφάνισι μερικών βόλων με την έξαφάνισι τών σχεδίων του «Σύμπαν Ι», μά ό κλέφτης που έκανε εκείνες τίς κλοπές διαθέτει πραγματικά υπεράνθρωπες ικανότητες. Είναι γνωστό πώς έχει μπει μέσα σ'α καταστήματα χωρίς ν' άφήρη τ'ο παραμικρό ίχνος που να δείχνη από που μπορεί να πέρασε... “Αν...

Ο άρχηγός που τόν έκοψε με μά κίνησι διαμαρτυρίας.

—Μάρτιν, είπε κακόκεφα, έέχασες πώς ό κλέφτης εκείνος βρίσκεται πέρα πολλές έκατοντάδες χιλιάμετρα μακριά από δώ; “Η μήπως έέχασες ότι δεν βρίσκεσαι πιά σ'ο Μον. χάτιαν;

‘Ο Τζόε έσκυψε τ'ο κεφάλι του. Δέν ήξερε τί να άπαντήση. “Ηθελε να δηγηθή σ'τον άρχηγό του ολόκληρη την ιστορία που τού είχα συμβεί τ'ο περασμένο βράδι με τ'ο έξωφρενικό εκείνο παιδί που μπόρσσε και γινόταν όερας ότι ώρα του άρεσε, μά φοβόταν πώς ό προϊστάμενός του θά

τόν καρδόνδευε πάλι.

Τὴν ὥρα πού ἔστεκε ἔτσι ἀναποφάσιμος μὴ ξέροντας τί νὰ πῆ, ἀκούστηκε φασαρία ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ὅπου ἦταν κλεισμένου.

ΤΑΝ τεῦχος 5

Φτερωτοὶ Γίγαντες

Σχεδὸν ταυτόχρονα ἡ πόρτα αὐτῆ ἀνοίξε καὶ ἓνα μπουλούκι ἀνθρώπων ὄρμησε μέσα.

Μπροστά πήγαιναν δυὸ ἄντρες τῆς Ἀσφαλείας τοῦ στρατοπέδου κρατώντας ἀπὸ τὰ μπράτσα ἓνα νεαρὸ ἀγόρι καὶ πίσω ἀκολουθοῦσαν οἱ ἐπιστήμονες μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἀρχιμηχανικὸ Γιούκωφ.

Ὁ Τζόε Μάρτιν ἀνοίξε τὸ στόμα μαρμαρώνοντας σὰν ἀγάλμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγοριοῦ ἐκείνου ἀναγνώρισε τὸ παιδί πού εἶχε ἐξαφανισθῆ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ περασμένο βραδύ.

—Ὁ Τάν! ξεφώνισε ἀθ:λά του.

Ὁ ἀρχηγὸς του ἔστρεψε παραξενεμένος πρὸς τὸ μέρος του.

—Γνωρίζεις αὐτὸ τὸ παιδί, Τζόε;

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄντρες πού κρατοῦσαν τὸ ἀγόρι, τοὺς διέκοψε:

—Βρέθηκε νὰ σεργιανίζη μέσα στὴν αἴθουσα κατασκευῆς τοῦ «Σύμπαν Ι!»! Εἶναι ἔξωφρενικὸ αὐτὸ τὸ πράγμα!

Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε νὰ περνᾷ μέσα ἀπὸ πουθενά! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μπῆκε στὸ στρατόπεδο! Ἐκτός κι' ἂν... ἐκτός κι' ἂν ἦταν... ἀέρας! Διάβολε, δῆμος τὸν κρατᾷμε στὰ χέρια μας καὶ εἶναι ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστά!

Ὁ Τζόε Μάρτιν ἄφησε μιὰ θυμωμένη φωνὴ καὶ ὄρμησε πάνω στὸ παιδί.

—Αὐτὸς εἶναι! οὐρλιαξε δυνατά. Αὐτὸς εἶναι πού πήρε τὰ σχέδια! Εἶναι ἓνας σωστὸς δαίμονας! Δὲν εἶναι ἄνθρωπος! Μπορεῖ νὰ ἐξαφανισθῆ αὐτῆ τῆ στιγμῆ μπροστά ἀπὸ τὰ μάτια μας καὶ μπορεῖ νὰ μπῆ ὅπουδῆποτε χωρὶς νὰ... περάσῃ ἀπὸ πουθενά!

Ὅλοι γύρισαν καὶ κύπταξαν τὸν Τζόε Μάρτιν καὶ τὰ μάτια τους πήραν μιὰ ἀνήσυχη ἔκφραση.

—Τρελλάθηκε! ψιθύρισε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄντρες τῆς Ἀσφαλείας στὸν σύντροφό του

—Ὅχι δὲν τρελλάθηκε! γριῶσε ὁ Μάρτιν. Δὲν ἔχετε ἰδέα ἔσεῖς τί εἶδους πλάσμα εἶναι αὐτό!

Ἄρπαξε ἀπὸ τὸ πέτο τὸν Τάν καὶ τὸν τράντοξε μὲ λύσσα.

—Τὰ σχέδια! μούγκρισε. Δώσε μου ἀμέσως τὰ σχέδια τῆς ρουκέτας γιατί θὰ σὲ ξεσχίσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

Ὁ ἀρχιμηχανικὸς Γιούκωφ μπῆκε μπροστά.

—Πῶς εἶστε τόσο σίγουρος πῶς αὐτὸς ὁ μικρὸς εἶναι ἔ-

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΜΑΣ

«Ο Τάν δὲν πρόσεχε καθόλου τὰ εὐθυμα λόγια τοῦ διαβολομένου Τζίτσου. Οἱ φλέβες του δικηγράφονταν μελανὲς πάνω στὸν λαιμὸ του. Τὰ μάτια του κόντευαν νὰ πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ γυάλιζαν ἀλλόκοτα. Οἱ γροθιὲς του ἦταν σφιγμένες καὶ ἔτρεμε ὀλόκληρος σὰν νὰ εἶχε 42 πυρετό...» (Κεφ. 1ο).

«Ο Τζόε Μάρτιν τράβηξε μὲ ἀσύλληπτη γρηγοράδα τὸ πιστόλι του καὶ κόλλησε τὴν κάννη του στὸ σῆροκο τοῦ ὄδηγοῦ.

—Σθύσε τὴ μηχανὴ καὶ στάσου ἀμέσως! Διέταξε μὲ φωνὴ σκληρὴ καὶ ψυχρὴ σὰν τὸ ἀτσάλι.

«...Ο Τάν δὲν ὑπάκουσε. Σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει καθόλου τὰ λόγια τοῦ Τζόε πήρε μιὰ βουτιά καὶ χώθηκε μέσα στὸ φλεγόμενο αὐτοκίνητο, δίπλα στὸ ἀναισθητο σῶμα τοῦ ὄδηγοῦ.

—Τάν! ξεφώνισε ὁ Τζόε. Τραβήξου ἔξω! Θὰ καῆς ζωντανός!...» (Κεφ. 2ο).

«...Μιὰ τρομερὴ ἔκρηξις ἔγινε πίσω τους! Σὰν στοιχειωμένο τὸ ἀμάξι τινάχτηκε στὸν ἀέρα. Μεγάλια κερμάτια λαμκρινὲς σφύριζαν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ Τάν καὶ τοῦ Τζόε. Μαζὶ μ' αὐτὲς καὶ ἡ βενζίνη τοῦ καζανιοῦ ποῦ εἶχε σκάσει τινάχτηκε φλεγόμενη κι' ἔπεσε ἀπάνω τους. Τὰ ροῦχα τους ἀρπαζάν μονομιᾶς φωτιά...»

κεῖνος ποῦ ἔχει τὰ σχέδια;
ρώτησε μὲ ἀμφιβολία.

—Εἶναι αὐτὸς ὁ διάβολος!
φώναξε ὁ Τζόε. Δὲν χωράει
καμμιά ἀμφιβολία γι' αὐτὸ
ποῦ σὰς λέω, καθηγητά!

—Ὅταν τὸν πιάσαμε, εἶπε ὁ
ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄντρες τῆς Ἀ-
σφαλείας, δῆλωσε πῶς μπήκε

ἐδῶ μέσα, ψάχνοντας νὰ βρῆ
ἑσὰς, κύριε Μάρτιν!

—Ἦθελε μ' αὐτὸν τὸν τρό-
πο νὰ σὰς ξεφύγη! βρυχήθη-
κε ὁ Τζόε. Σίγουρα θὰ ἔχη
ἀπάνω του τὰ σχέδια!

—Δὲν ἔχει τίποτε! Τὸν ψά-
ξαμε!

‘Ο παράδοξος και απροσδόκητος μουσαφίρης του παιδίου δοκιμών κατασκευής πυραύλου, όση ώρα οί άλλοι φώνα-

ζαν και έλεγαν τις γνώμες τους, δέν είχε βγάλει τσιμουδιά από τό στόμα του. Τό πρόσωπό του είχε μιá τρομακτική ήρεμία σαν νά ήταν άπλός θεοτής σ’ όλα αυτά και νά μη είχε καμμιá σχέσηι εκείνος με τή συζήτησι που γινόταν μπροστά του. Στά τελευταία όμως λόγια, ή ήρεμία χάθηκε ξαφνικά από τό πρόσωπό του και φάνηκε πολύ θυμωμένος.

—“Αν ήθελα νά ξεφύγω θά μπειρούσα νά τό κάνω και τώρα! φώναξε. Μετάνοιωσα πού σάς στενοχώρησα έχτες τό βράδι, κύριε Μάρτιν, αλλά είχατε φύγει. Πίστεψα πώς είσαστε καλός άνθρωπος και προσπάθησα νά σάς ξαναβρω. Είχα σκοπό νά σάς φανερώσω πολλά από τά... μυστικά μου! Βλέπω όμως πώς είσαστε κι’ έσεις κακόπιστος σαν όλους τους ανθρώπους! Είστε δύσπιστος με όλους και έμπιστεύεστε μόνο σέ άποδείξεις... Δέν αξίζετε λοιπόν τήν έμπιστοσύνη μου! Φεύγω!

Κάρφωσε ξαφνικά τά μάτια του στο πάτωμα μ’ έναν παράδοξο τρόπο, σταματώντας νά μιλά. “Όλοι μέσα στο δω-

μάτιο είχαν μείνει άκίνητοι σαν αγάλματα, παρατηρώντας αυτό τό παιδί πού δέν φαινόταν νάνα στα λογικά του.

Μιά ό Τζόε Μάρτιν φάνηκε νά τρομάξει στα λόγια του άγοριού. Χλώμιασε και στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ή άγωνία.

—Τάν! έσκουξε με άπελπισία. Τάν, μη φύγης σέ παιροκαλώ!

Πρώτος ό άρχηγός του και μετά όλοι οί υπόλοιποι παρευρισκόμενοι γύρισαν και κύτταξαν τόν Τζόε άνησυχά, κάνοντας άλλη μιá φορά τή θλιθερή σκέμη πώς ό θρυλικός Πράκτωρ τής “Εφ Μπι” Αί είχε πρελλασθή. Μά εκείνος δέν έδωσε σημασία.

—Σέ παρακαλώ μείνε, Τάν! ξανάπε στον ίδιο άπελπισμένο τόνο. Σιού ζητώ νά με συγχωρήσης πού φέρθηκα τόσο άνόητα! Τό μυαλό μου σκοτεινίασε από τόν θυμό για μιá στιγμή, μά τώρα καταλαβαίνω τήν αλήθεια! “Αν έσύ ήθελες νά κρυφτής δέν θά μπορούσε νά σέ πάση κανείς! Μά άκριβώς οί ικανότητες σου αυτές είναι πού μ’ έκαναν νά πιστέψω για μιá στιγμή...

‘Ο Τάν φάνηκε νά μαλακώσει στα λόγια του Τζόε. Σήκωσε τά μάτια του από τό πάτωμα και τόν κύτταξε παράξενα καθώς του μιλούσε. Τήν ίδια στιγμή όμως έγινε κάτι πού δέν τό περίμενε κανείς.

‘Ο άρχιμηχανικός Γιούκωφ

όρμησε σάν μανιασμένος ταύρος επάνω στον Τάν και τον άρπαξε με λύσσα από το λαιμό.

— Τί άνοησίες είναι αυτές που στεκόμαστε και άκούμε τόση ώρα; βρυχήθηκε. Πές μου γρήγορα, παλιόπαιδο, που έχεις τά σχέδια της ρουκέτας, άλλοιώς σε πνίγω αυτή τη στιγμή με τά ίδια μου τά χέρια!

Ο Τάν κύτταξε στα μάτια τον διάσημο καθηγητή μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

— Τί είδους παιχνίδι είναι αυτό που παίζετε, κύριε; είπε μ' έναν παράξενο, περήφανο τόνο στη φωνή του. Τά σχέδια για τά όποια μιλάτε και τά ζητάτε από μένα, τά βλέπω στην έσω τερική τσέπη του σακκακιού σας!

Όλοι όσοι βρίσκονταν εκεί μέσα κυπάχτηκαν μεταξύ τους σαστισμένοι. Ο άρχιμηχανικός Γιούκωφ για μιά άπειριελάχιστη στιγμή κτρίνησε κι' έμεινε μαρμαρωμένος στη θέση του σάν να είχε πάθει συγκοπή. Μιά τρομερή έκπληξις ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. Μά γρήγορα συνήλθε. Με μιά πρωτοφανή λύσσα σήκωσε το χέρι του για να χτυπήσει τον Τάν.

Ο Τζόε όμως δέν τον άφησε. Δέν είχε χάσει από τά γερακίσια μάτια του ούτε μιά λεπτομέρεια από τά συναισθήματα που ζωγραφίστηκαν πάνω στο πρόσωπο του καθηγητού. Όρμησε καταπάνω του σάν άστραπή και άπέσπα-

Μπροστά πήγαιναν οι άντρες της Ασφαλείας κρατώντας από τά μπράτσα έτσι νεαρό άγόρι.

σε το παιδί από τά χέρια του. Ταυτόχρονα, με μιά ταχυδακτυλογραφική κίνηση τράβηξε από τη μέση τσέπη του σακκακιού του Γιούκωφ ένα μύστο διπλωμένα χαρτιά που τά πέπαξε άνοιχτά επάνω στο γραφείο.

Ήταν τὰ χαμένα σχέδια του διαστημοπλοίου «Σύμπαν I»!

Ο ΑΡΧΙΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
έκανε σάν παγιδευμένο ζώο. Μ' όλο που δέν ήταν πιά νίος και δέν φαινόταν πώς μπο. ρούσε να είναι τόσο ευκίνητος τινάχτηκε σάν αϊλουρος πριν

κάνεις απ' όλους τους παρευρισκομένους προλάβει να τον έμποδίση. Ή έκπληξις που είχαν νοιώσει ήταν τόσο τρομερή, με την αποκάλυψη πως ό ίδιος ό αρχιμηχανικός του στρατοπέδου ήταν ό προδότης που έκλεψε τα σχέδια, ώστε για μερικές στιγμές όλοι είχαν μείνει ακίνητοι σάν απολιθωμένοι. Ό Ζούκωφ πιάστη κε απ' αυτή την ευκαιρία και ξεγλιστρήσε σάν χέλι ανάμεσα τους.

Όταν ό Τζόε Μάρτιν έκανε ένα πελώριο πήδημα πίσω του ήταν ήδη άργα γιατί ό προδότης είχε προλάβει να βγή έξω από την πόρτα και να την κλείση πίσω του. Άκούστηκε τό κλειδί που στριφογυρνούσε απ' έξω στην κλειδαριά και την άλλη στιγμή ήταν όλοι κλειδωμένοι μέσα σ' εκείνο τό δωμάτιο.

Ό Τζόε τινάξε την πόρτα μ' όλη του τη δύναμη μά δέν πέτυχε τίποτε. Όλες οι πόρ-

τες του κτιρίου για περισσότερη ασφάλεια ήταν μεταλλικές ήταν αδύνατο να την παραιδιάση.

Άπ' έξω άκούστηκε ή κοροϊδευτική φωνή του Ζούκωφ που φώναζε θριαμβευτικά:

—Δέν θα μπορέσετε ποτέ να τελειώσετε τη ρουκέτα, ούτε να φτιάξετε άλλη! Τα σχέδια στο τέλος έχουν ένα λάθος που μόνο εγώ τό ξέρω! Όσο για τό διαστημόπλοιο αυτό που έχω αρχίσει θα τόχω κάνει σκόνη πριν βγή κανείς σας από κει μέσα!

Ό Τζόε Μάρτιν βλαστήμησε άθελά του από τό θυμό και όλοι οι άλλοι χλώμιασαν σάν πεθαμένοι. Ό Πράκτωρ της Έφ Μπι Αϊ τράβηξε τό πιστόλι του και πυροβόλησε την κλειδαριά τρείς φορές. Τόκανε έντελώς μηχανικά και για να ξεσπάση τά νεύρα του γιατί ήξερε πως οι σφαίρες του δέν μπορούσαν να κάνουν τίποτα στον θώρακα της κλειδαριάς. Πραγματικά δέν μπόρεσαν ούτε να γραντζουνουν στον τό σκληρό μέταλλο.

Τά βήματα του Ζούκωφ άκούστηκαν ν' απομακρύνονται τρέχοντας έξω στον διάδρομο.

—Όσοι να ειδοποιήσωμε νάρθουν να μάς άνοιξουν, έχη φτάση στη ρουκέτα και όλοι οι κόποι και τά έξοδα που έχουν γίνει ως τώρα θα πάνε χαμένα! Ξεφώνισε ό αρχηγός της Έφ Μπι Αϊ. Θα την ανατινάξη!

‘Ο Τζόε Μάρτιν γύρισε ξαφνικά τὸ βλέμμα του γύρω - γύρω παραιοενεμένους καὶ παραιοήρησε ἕναν - ἕναν ὄσους βρίσκονταν ἐκεῖ μέσα.

—Ποῦ εἶναι ὁ Τάν; φώναξε ἀνήσυχτα.

Κανείς δὲν πρόλαβε νὰ πῶ ἀπαντήση. Ἡ κλειδωμένη μεταλλικὴ πόρτα πού βρισκόταν μπροστά τους ἀνοίξε ξαφνικά διὰπλατὴ καὶ τὸ ὑπεράνθρωπο ἀγόρι ἦταν ἐκεῖνο πού τὴν εἶχε ξεκλειδώσει ἀπ’ ἔξω! Κι’ ὁμως ὅλοι ἦσαν βέβαιοι πὼς ὁ Ζούκωφ εἶχε θγεῖ μόνος του ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ πὼς ὁ Τάν εἶχε κι’ αὐτὸς κλειδωθεί μαζί τους ἐκεῖ μέσα!

ΤΑΝ τεῦχος 6

Το Τρομερὸ Μυστικὸ

—Πῶς διάβολο!... γρόλλι-σε ὁ ἀρχηγὸς τῆς “Ἐφ Μπι” “Αἶ μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια. Αὐτὸ εἶναι ἐξωφρενικό!...

‘Ο Τζόε ὁμως δὲν κάθησε νὰ συζητήσῃ πὼς εἶχε βρεθεῖ ἐκεῖ ἔξω ὁ Τάν. Ἐκεῖνος δὲν ἔνοιωσε καμμιά ἔκπληξι γι’ αὐτὸ πού εἶχε γίνεῖ. Ὅρμησε σὺν ἀστραπή πρὸς τὸ μέρος πού τοῦ εἶδεινε τὸ ἀγόρι μὲ τὸ δάχτυλο.

—Ἀπὸ κεῖ, κύριε Μάρτιν! Μπροστά ὁ Τζόε καὶ πίσω ὁ Τάν ἔπρεξαν μὲχρι τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου. Ἐνας πελώριος προθάλαμος βρισκόταν μπροστά τους. Εἶδαν τὸν κα-

θηγητὴ Ζούκωφ νὰ ρίχνεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα πού ὑπῆρχε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ θαλάμου κι’ ἔβγαλε στὸ μεγάλο γήπεδο πού εἶχαν στημένη τὴ ρουκέτα μισοτελειωμένη πάνω στὰ σκαριά της.

‘Ο Τζόε πυροβόλησε μὰ δὲν πρόλαβε. Ἡ σφαῖρα χτύπησε στὴν πόρτα τὴν ὥρα πού ἐκλείνε πίσω ἀπὸ τὸν καθηγητή. Ὁρμησε μὲ λύσσα ἀπὸ πίσω του. Ὁ Τάν τὸν ἀκολούθησε. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα εἶχαν φτάσει κι’ αὐτοὶ σ’ ἐκείνη τὴν πόρτα. Ὁ Τζόε τινάχτηκε πρῶτος στὸ προαύλιο. Ἀπὸ μακριὰ εἶδε τὸν ἀρχιμηχανικό Ζούκωφ νὰ φτάνει λοιχασμένους σ’ ἕνα κουβούκλιο γεμάτο μηχανές. Ἀπὸ τὸ κουβούκλιο αὐτὸ ξεκινούσαν χιλιάδες καλώδια πού ἐνώνονταν μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ καὶ μεγάλοπρεπη ρουκέτα «Σύμπαν Ι». Τὸ δολοφονικὸ χέρι τοῦ καθηγητοῦ ἀπλώθηκε πρὸς ἕναν κόκκινο μοχλὸ πού ἀπὸ κάτω ἔγραφε μὲ ἐπίσης κόκκινα, κεφαλαῖα γράμματα:

«ΠΡΟΣΟΧΗ-ΚΙΝΔΥΝΟΣ:
ΥΨΗΛΗ ΤΑΣΙΣ»

“Ἀρπάξε τὸν μοχλὸ μὲ τὰ μανουσιμένα δάχτυλά του κι’ ἔτοίμασθηκε νὰ τὸν κατεβάσῃ. Δὲν πρόλαβε ὁμως. Δυὸ ἀπαντωτοὶ πυροβολισμοὶ ἀτήχησαν καὶ οἱ σφαῖρες πέρασαν πέρα — πέρα τὴν καρδιά τοῦ προδότη. Τὸ σῶμα του τινάχτηκε ἐφιαλτικὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ τραβήξῃ τὸν μοχλὸ πού

θά σήμανε τὸ τέλος τοῦ πρώτου δικαστημοπλοίου τῆς γῆς. Κυλίστηκε σὸ τοσιμέντο τοῦ διαπέδου μ' ἕναν ἐπιθανάτιο σπασμὸ κι' ἔμεινε ἐκεῖ κάτω ἀκίνητο.

Ὁ Τζέε Μάρτλν ἔβαλε τὸ πιστόλι στὴν τσέπη του καὶ γύρισε μὲ συγκίνησι σὸ ἱερό ἀγόρι πού στεκόταν δίπλα που καὶ κυττοῦσε μὲ θλίψι τὸν νεκρὸ καθηγητή.

—“Αν κατέβαζε ἐκεῖνον τὸν μοχλὸ μὲ τὴν ὑψηλὴ τάσι, εἶπε εἰς γινόταν τέτοιο θραυκυκύκλωμα πού δλόκληρο τὸ στρατόπεδο μαζί μὲ τὴ ρουκέτα θά τινάζοταν στὸν ἀέρα! Καὶ μαζί μὲ τὴ ρουκέτα κι' ἐμεῖς! Δὲν ξέρω πῶς νά σ' εὐχαριστήσω, Τάν, πού μᾶς ἔσωσες τὴ ζωή!

—Δὲν χρειάζεται, ἀπάντησε ἀπλᾶ τὸ παιδί. Ὁ καθένας εἶναι ὑποχρεωμένος νά κάνη τὸ καθήκον που κι' ὅταν τὸ κάνα, οὐδὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νά τὸν εὐχαριστήσουν! Αἰσθάνεται μόνος του τὴν ἱκανοποίησι πῶς ἔκανε ἐκεῖνο πού ἔπρεπε!

ΛΑ ΕΞΗΓΗΘΗΚΑΝ
γρήγορα ἐκτὸς ἀπὸ ἔ-
να:

Ὁ καθηγητὴς ἤθελε
νά κλέψη τὰ σχέδια γιὰ νά

ΚΑΝΕΙΣ

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΣΗ

ΚΑΝΕΝΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟΣΕΧΗ ΤΕΥΧΗ

ΤΟΥ "ΤΑΝ,"

№ 2

«ΣΥΜΠΛΗΝ Ι»

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

№ 3

ΤΡΟΜΟΣ

ἀπ' τὸν πλανήτη

ΝΟΒΑ

№ 4

Σ.Ο.Σ. Η ΓΗ
ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

№ 5

ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

№ 6

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

5 ἀριστουργήματα!

κατασκευάσει τό διαστημιό-
πλοιο γιά λογαριασμό τής πα-
τρίδας του. Ήταν ό μόνος πού
δέν έβγαине καθόλου από τό
στρατόπεδο κι' έτσι δέν φο-
βόταν νά τόν ψάχουν γιά νά
του βρουν τά σχέδια.

Στό δωμάτιό του βρέθηκε
μιά φωτογραφική μηχανή γιά
μικροφίλμς και κατάλαθαν πώς
θά τά φωτογράφιζε σέ πολύ
μικρό αχρήμα πού θά μπορι-
σε κατά κάποιον τρόπο νά τά
βγάλει από τό στρατόπεδο, ό-
ταν μάλιστα οί έρευνας θά ει-
χαν άρχίσει νά ξεθυμαίνουν.

Πώς όμως ό Τάν είχε κατα-
φέρει νά μπη μέσ στό στρατό-
πεδο και — άκόμα πιό παρά-
δοξο και άνεξήγητο — πώς εί-
δε τά σχέδια στήν έσω τε-
ρική τσέπη του σακ-
κακιού του Ζούκωφ;

—Μά πώς είναι δυνατόν, μι-
κρέ μου, φώναξε ό άρχηγός
τής "Εφ Μπι "Αϊ όταν έμεινε
μόνος του με τόν Τάν και τόν
Τζόε, νά είδες τά σχέδια στή
μέσα τσέπη του προδότη;

Ό Τζόε Μάρτιν παρατήρη-
σε τή στενοχωρημένη έκφρασι
στό πρόσωπο του Τάν. Τόν
πήρε από τό χέρι χαμογελών-
τας και τόν τράβηξε μαζί του
πρός τήν έξοδο.

—Δέν μπορεί νά καταλάβει
τί τόν ρωτάτε, άρχηγέ! φώ-

ναξε εύθυμα. Τά μάτια του
βλέπουν.. άρκετά καλά και
δέν τόν έχουν ένοχλήση ποτέ!
"Αν τά δικά σας δέν βλέπουν
και τόσαι καλά δέν έχετε παρά
νά πάτε στο γιατρό! Μιά μέ-
ρα ίσως σας εξηγήσω καλύ-
τερα τί θέλω νά πώ γιανι
πρός τό παρόν ουτ' έγώ δέν
ξέρω τί λέω!

Βγήκε μαζί με τόν νέο του
φιλο από τό πεδίο δοκιμών
χωρίς νά δώσει στον κατάπλη-
κτο άρχηγό του τόν καιρό νά
άπαντήσει. Βρήκαν τόν μικρό
μέγρο Τζίτσιου νά τους περιμέ-
νη ένα χιλιόμετρο πιό πέρα,
στον δημόσιο δρόμο. Ό άρα-
πάκος μόλις τούς είδε πήδηξε
από τήν χαρά του.

—Ωστε γεύμα δέν αναβάλ-
λεται, Μάσα! Μις Ντάνα
τρελλιαθή από τή χαρά της!

Ό Τζόε χαμογέλασε άφη-
ρημένα. Στό μυαλό του ύπήρ-
χαν ένα σωρό έρωτηματικά.
Ήταν όμως βέβαιος αὐτή τή
φειρά πώς ό Τάν θά του έλινε
γρήγορα όλες τις άπορίες
πού τόν βασάνιζαν. Κι' αϊκόμα
ήταν βέβαιος πώς τό παδί
έκείνο με τό μεγάλο θάρρος
του και τις υπεράνθρωπες ί-
κανότητές του θά γινόταν έ-
νας υπέροχος σύμμαχος του
στον άγώνα του κατά τών έγ-
κληματιών...

Τ Ε Λ Ο Σ

(Έλληνικό κείμενο: ΓΙΩΡΓΟΥ ΓΑΛΗΝΟΥ)
"Απαγορεύεται ή αναδημοσίευσις

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ 2^ο ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΑΝΗΣΙΣ

“ΣΥΜΠΛΑΝ Ι,,

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Κάτι πού ποτέ ή ανθρώπινη φαντασία δέν μπορεί
νά συλλάβη.

“ΣΥΜΠΛΑΝ Ι,,

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Οι τόσες θαυμαστές ικανότητες του τρομερού παιδι-
σι ΤΑΝ πού θαυμάσατε στό πρώτο μας τεύχος, εί-
ναι μηδέν μπροστά σ' εκείνες πού αποκαλύπτονται

ΣΤΟ 2^ο

“ΣΥΜΠΛΑΝ Ι,,

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΧΡΟΝΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΘΑ ΜΙΛΑΤΕ ΓΥ ΑΥΤΗ
ΤΗ ΜΑΓΕΥΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ.

ΣΥΣΤΗΝΕΤΕ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ
Ν' ΑΓΟΡΑΖΟΥΝ ΤΟΝ

“ΤΑΝ,,

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ

ΤΖΙΠΣΥ

Πρὸς τοὺς μικροὺς φίλους του ἄναγνώστες
τοῦ «ΤΑΝ»

ΜΑΣΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ!

Ἐγὼ ὁ μικρὸς Τσιγγάνος, δηλαδή ὁ μικρὸς Τζίπσου, ἐπειδὴ Τζίπσου σημαίνει τσιγγάνος ἀφοῦ καὶ τσιγγάνος πάει νὰ πῆ Τζίπσου ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνη κανεὶς, εἶμαι ἓνα μικρὸ ἀρκαπάκι, πολὺ ἥσυχο καὶ πολὺ ὑπάκουο.

Κι' ἂν κάνω ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ ἀταξία, αὐτὸ δὲν γίνεται ἐπειδὴ εἶμαι ἀταχτος. Ὅχι, καθόλου! Τὸ ἀντίθετο μάλιστα!!! Γίνεται ἐπειδὴ δὲν εἶμαι φρόνιμος καὶ δὲν εἶμαι φρόνιμος γιατί εἶμαι μόλις δώδεκα χρονῶν — γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἔντεκα χρονῶν ἑπτὰ μηνῶν καὶ κάτι μέρες. Νομίζω πὼς παιδιὰ δώδεκα χρονῶν φρόνιμα δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο. Μὰ κι' ἂν ὑπάρχουν θὰ μετριῶνται στὸ δάχτυλα καὶ μὴν ξεχνᾶμε πὼς ὑπάρχουν ἐπίσης πολὺ περισσότεροὶ ἄντρες τριάντα, σαράντα χρονῶν κι' ἀπάνω, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου μὰ καθόλου φρόνιμοι.

Ἐνας τέτοιος εἶναι κι' ὁ Μάσα Τζόε. Βάζει τὴ μὴς Ντάινα διαρκῶς σὲ ἀγωνία καὶ πάει φηρί — φηρί ποὺ λένε νὰ φάη τὸ κεφάλι του. Βέβαια ἐγὼ τὸν προσέχω καὶ θὰ τὸν προσέχω πάντα — σὰς δίνω τὸν

λόγο μου — μά τι νά σου κάνω πού είμαι ὄλος κι' ὄλος τρεῖς... μαῦρες πιθαμές;

Γιὰ τὸν Μάσα Τζόε πού σᾶς ἔλεγα, ἔβαλε τελευταίως ἐπὶ μυαλό του νά πάη στοὺς ἄλλους πλανῆτες. Βέβαια ἐγὼ δὲν ξέρω τι θὰ πῆ «πλανῆτες» μὰ θὰ πάω μαζί του κι' ἔτσι θὰ μάθω καὶ θὰ σᾶς πῶ.

Ξέχασα νά σᾶς πῶ πὼς εἶμαι πολὺ ἐνθουσιασμένος πού βρῆκα καινούργιο φίλο. Λέω γιὰ τὸν Μάσα Τάν. Εἶναι σχεδὸν σάν κι' ἐμένα ἐπὶ τὴν ἡλικία καὶ ἐπὶ τὸ μπόϊ. Στὴν ἡλικία μὲ περνάει μόλις τέσσερα χρόνια καὶ ἐπὶ τὸ μπόϊ μόλις... τέσσερα κεφάλια!

Λοιπὸν αὐτά.

Σᾶς φιλῶ ὄλους καὶ σᾶς παρακαλῶ σὶς περιπέτειες τοῦ ΤΑΝ νά προσέχετε ἰδιαίτερα τὰ δικά μου κατορθώματα.

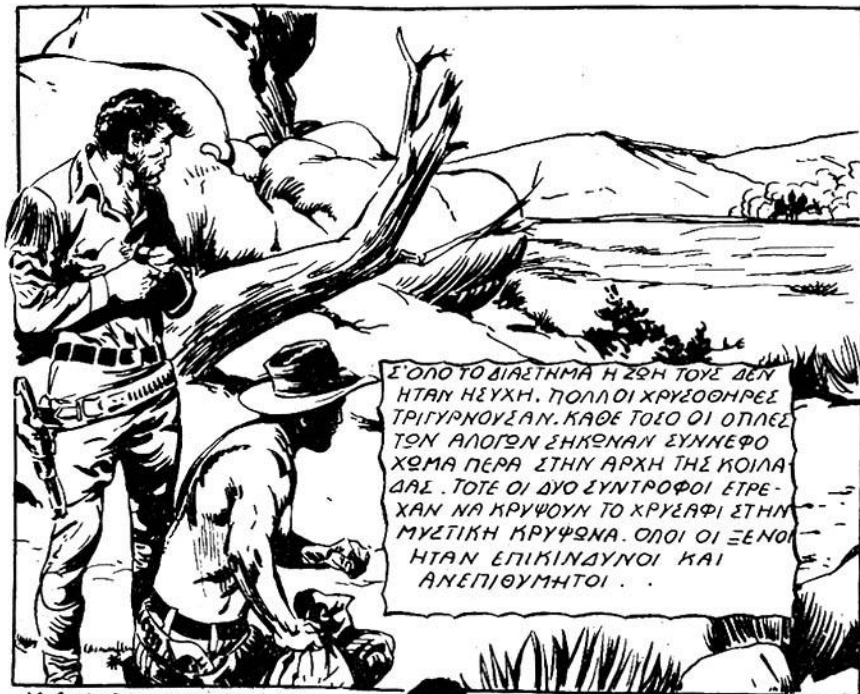
Τζίπου

“ΤΑΝ,,

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ-
ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ
Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

Γραφεῖα: Λέκκα 29 4ος ὄροφος — Ἄριθ. Τεύχους 1
Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Νόμῳ: Δ)ιτής: Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἄλεξ.
Παπαναστασίου 11. Ἀρχιτεκτονάκτης: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Ἄθ.
Φλίου 3. — Προϊστάμενος τυπογραφείου: Δημήτρ. Βερύκιος
Προξενίου 95, Πειραιεύς.

Ε'ΟΠΟΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ ΔΕΝ
 ΗΤΑΝ ΗΕΥΧΗ. ΠΟΛΛΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ
 ΤΡΙΓΥΡΝΟΥΣΑΝ. ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ ΟΙ ΟΠΛΕΣ
 ΤΩΝ ΑΛΟΓΩΝ ΣΗΚΟΝΑΝ ΣΥΝΗΕΦΟ
 ΧΩΜΑ ΠΕΡΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΚΟΙΛΑ
 ΔΑΣ. ΤΟΤΕ ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΕΤΡΕ
 ΧΑΝ ΝΑ ΚΡΥΨΟΥΝ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΣΤΗΝ
 ΜΥΣΤΙΚΗ ΚΡΥΨΩΝΑ. ΟΠΟΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ
 ΗΤΑΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΚΑΙ
 ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ . .

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΦΑΝΗΚΑΝ ΠΛ-
 ΛΙ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΔΕΣ ΑΠΟ
 ΜΑΚΡΥΑ. Ο ΝΤΟΝ ΚΙ Ο
 ΜΠΟΜΠ ΕΤΡΕΞΑΝ ΝΑ ΕΞΑΦ-
 ΦΑΛΙΣΟΥΝ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΤΟΥΣ

Ο ΝΤΟΝ ΕΒΑΛΕ ΤΟΥΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥΣ
 ΣΑΚΚΟΥΣ ΣΤΟ ΛΑΚΚΟ ΠΟΥ ΕΙΚΑΝ ΣΚΑ-
 ΦΕΙ ΚΙ' Ο ΜΠΟΜΠ ΚΥΤΤΟΥΣΕ ΠΡΟΣ
 ΤΗΝ ΚΟΙΛΑΔΑ ΑΠ' ΟΠΟΥ ΟΙ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗ-
 ΔΕΣ ΖΥΓΩΝΑΝ . .

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ Ο ΝΤΟΝ ΕΙ-
ΧΕ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΑΚ-
ΚΟΥΣ Ο ΜΠΟΜΠ ΕΤΡΕΞΕ
ΚΟΝΤΑ ΤΟΥ.

—ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΛΘ
ΝΤΟΝ! ΦΩΝΑΞΕ. ΕΣΤΡΪΨΑΝ
ΑΠ ΤΗΝ ΟΚΘΗ ΚΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΚΑΤ' ΕΠΑΝΘ ΜΑΣ

—ΝΑ ΡΙΞΟΥΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑ-
ΛΗ ΠΕΤΡΑ ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΟ
ΛΑΚΚΟ! ΕΙΠΕ Ο ΝΤΟΝ

Ο ΝΤΟΝ ΕΦΕΡΕ ΕΝΑΝ ΜΕΓΑΛΟ ΦΕ-
ΡΜΟ ΝΑ ΤΟΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΝ ΓΙΑ
ΜΟΚΛΟ ΝΑ ΚΙΝΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΒΡΑ-
ΧΟ..

ΕΒΑΛΑΝ ΤΟΝ ΚΟΡΜΟ ΣΤΗ
ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΙΖΑΝ
ΝΑ ΤΡΑΒΟΥΝ Μ' ΟΛΗ ΤΟΥΣ ΤΗ ΔΥ-
ΝΑΜΗ. ΜΑ Ο ΒΡΑΧΟΣ ΗΤΑΝ
ΠΟΛΥ ΒΑΡΥΣ Η ΗΤΑΝ ΕΝΩΜΕ-
ΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΕΤΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΛΗ

ΚΑΙ Ο ΚΟΡΜΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΦΕ-
ΡΕΙ Ο ΝΤΟΝ ΒΓΗΚΕ ΣΑΤΙΟΣ.
ΕΝΑ ΚΡΑΚ ΑΚΟΥΣΤΗΚΕ ΚΙ
Ο ΜΠΟΜΠ ΕΠΕΞΕ Α-
ΝΑΣΚΕΛΑ ΣΤΗ ΓΗ. Ο
ΝΤΟΝ ΤΟΤΕ ΒΛΕΠΟΝ-
ΤΑΣ ΠΩΣ Ο ΒΡΑΧΟΣ
ΚΟΥΝΗΘΗΚΕ, ΤΟΝ ΕΣ-
ΠΡΩΞΕ Μ' ΟΛΗ ΤΟΥ ΤΗ
ΔΥΝΑΜΗ. Η ΠΕΛΟΡΙ-
Α ΠΕΤΡΑ ΕΠΕΞΕ ΜΕ
ΟΡΜΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ
ΠΟΔΙ ΤΟΥ ΜΠΟΜΠ.

